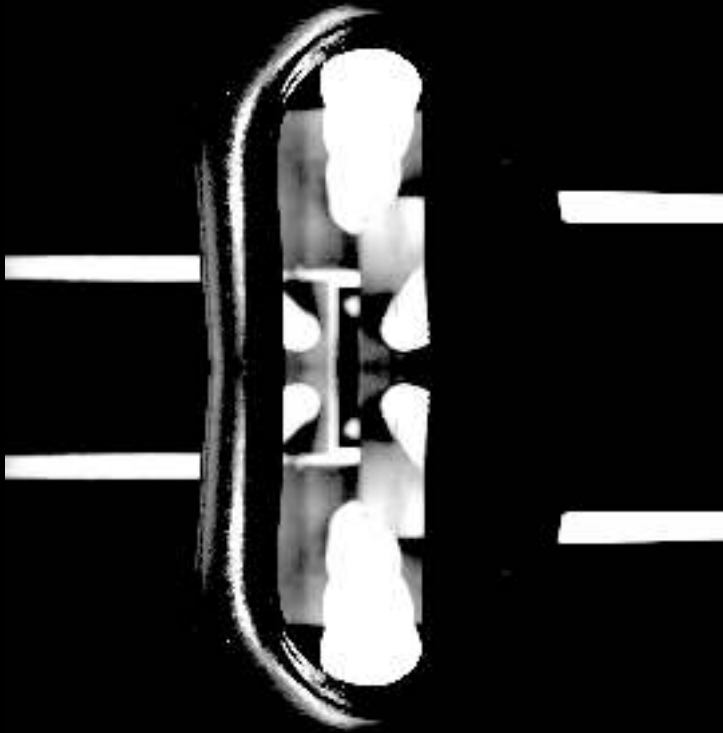

בחיפוש אחר
Google

גוגל

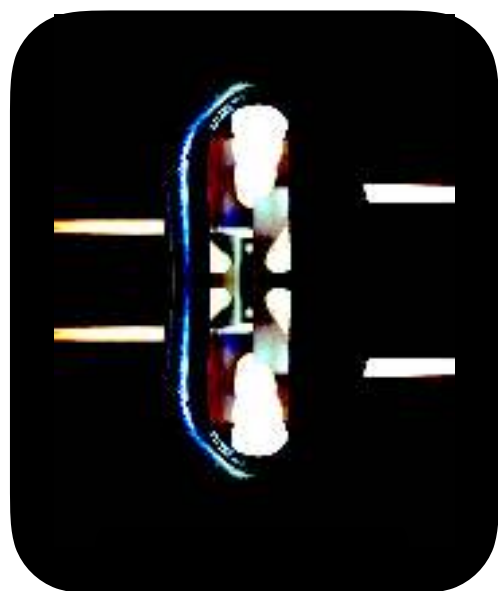
ליצא לאור

כל פצויות

אפחאות

אפחאות

כל פצויות

6	הקדמה: 07:38 02-דצמבר-2018
9	פרק 1: 08:40 22-יולי-2018
13	פרק 2: 15:35 23-יולי-2018
16	פרק 3: 11:45 24-יולי-2018
18	פרק 4: 21:50 25-יולי-2018
20	פרק 5: 13:28 26-יולי-2018
23	פרק 6: 16:18 27-יולי-2018
27	פרק 7: 10:37 4-אוגוסט-2018
31	פרק 8: 15:20 11-אוגוסט-2018
34	פרק 9: 15:00± 13-אוגוסט-2018
37	פרק 10: 11:00± 16-אוגוסט-2018
43	פרק 11: 13:45 17-אוגוסט-2018
47	פרק 12: 11:50 22-אוגוסט-2018
53	פרק 13: 16:35 27-אוגוסט-2018
59	פרק 14: 11:15 8-ספטמבר-2018
62	פרק 15: 15:45 12-ספטמבר-2018

66	פרק 16: 2018-ספטמבר-20 09:20
70	פרק 17: 2018-ספטמבר-24 09:00
73	פרק 18: 2018-ספטמבר-25 16:36
74	פרק 19: 2018-ספטמבר-27 14:14
76	פרק 20: 2018-אוקטובר-6 9-10
79	פרק 21: 2018-אוקטובר-12 08:05
84	פרק 22: 2018-אוקטובר-13 12:00
87	פרק 23: 2018-נובמבר-2 12:25
91	פרק 24: 2018-נובמבר-11 17:15
96	פרק 25: 2018-נובמבר-14
101	סוף דבר
102	אחרית דבר: 2018-נובמבר-19 14:30

הקדמה: 2018-דצמבר-02 07:38

מוכן?

מה שהיא ידעה לומר לי
יש אחת אשר יודעת לומר לך.

“הפחדים לא שלי, הפחדים לא שלה
אך כל בן אדם מחפש **אשליה**
בה יוכל לתלות מעשיו
מן הפחד האוחז בו עכשיו.”

אי שם אבי טמון בתוך שפתי.
אי שם והוא כלל לא ידע.

“אל תנמיך שפתך! לא עבור אף אחד”, אמר לי פעם.
הוא היה הבן של אבא שלו.
אני הבן של אבא שלי.

טרם ילדה

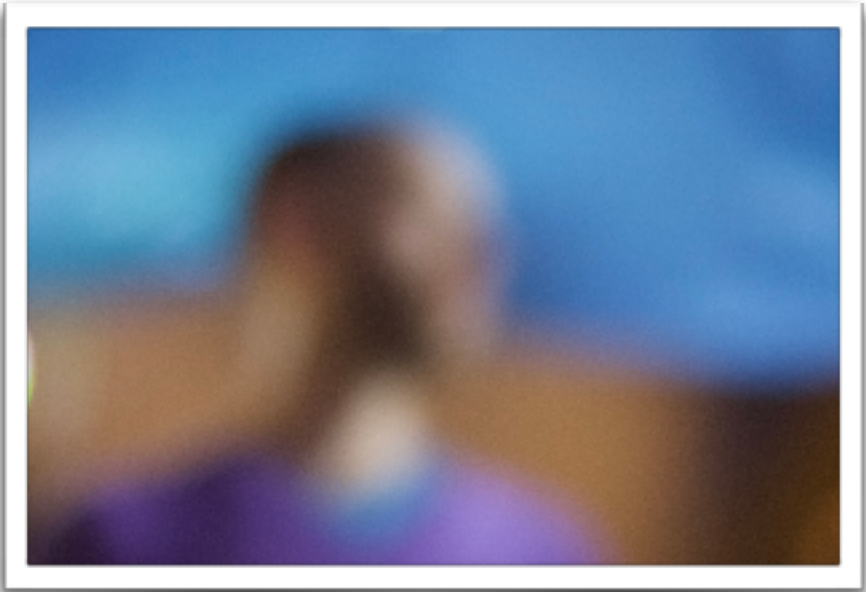
שיר טרם ילדה שעוד לא יסופר
וכבר נודע לו בכל הכפר.
ואנשים היו לוחשים בוחשים
כלאדם וחווה היו נחשים.
וקני הסוף זימרו בלי סוף
על טרם ילדה, עטורת המחשוף
כי לאן שתלך, וכל מקום בו הייתה
שם צייצו ציפורים, הַצִּעֲקָתָה?
והיא בטרם, כמעט, רק עוד לא...
וכך התהוותה דמותה אל מולו.

איני מנמיך עוף ואיני מגביה עוף.
קראו לי פעם אחת ג'ונתן,
ואולי אני ממשפחת השחפים.
מאיזה צד של המשפחה, איני יודע.
הוא בוודאי עף לו לידי לא פעם.
אין לי הוראות הפעלה להמשך.
גורדג'ייב ב"סיפורי בעל זבוב לנכדו" ממליץ בהקדמתו.

לקרוא שלוש פעמים
האב
הבן
הרוח

מוקדש לך ולך.

עידו לא יודע.

פרק 1: 2018-יולי-22 08:40

מצאתי את פלטפורמת הכתיבה המושלמת, הספר בו יוכל
אדם למצוא את הכל -

מחברת עבודה של Google (גוגל).

אומרים ששם ניתן למצוא כל שאתה מחפש בימינו. רק הקלד
את מה שהינך מעוניין למצוא, ו"הופ", בין רגע, התוצאות
נגלות אל מול עינך על המסך המרצד. מרחק לחיצה מהאתר
הבא, המבטיח את הפסגה הנכספת. רק מרחק לחיצה.

לכן, כשנתקלתי במחברת ריקה עם הלוגו של Google, הייתי
סמוך ובטוח שזה המקום המדויק לגלות לך את האמת
הנכספת לה כולם משתוקקים.

זהו רק הפרק הראשון, כך שהדרך רק החלה. אך אל דאגה,
הכל יובהר בסופו של דבר.

היום התחיל כמו ימים אחרים בחיפוש אחר האמת. צלילי
המשאית הנוסעת אחורנית, והכלבלב הנובח, המכוון אותה,
בישרו כי יום זה, כימים אחרים, עתיד לגלות לי את שנועדתי
למצוא.

עובר אורח עם מגבת כחולה לצווארו, רגליים מחוספסות
וכפות רגליים יחפות עצר ליד גינת הכלבים והם בירכוהו
לשלום בנביחות גסות, אך נחמדות, עת הוא המשיך ללכת.
הוא ידע בדיוק מה לספר לי. בדיוק את שהייתי צריך לראות.

המסע לחיפוש אחר האמת מעולם לא היה כל כך מרגש,
מסקרן, מעורר השראה, יומיומי.

האישה התרווחה על הספסל בתוך גינת הכלבים, צופה לפרקים בכלבה ולפרקים בטלפון הנייד שלה.

הכלבים התחפרו להם בהנאה בחול והאבק עף לכל עבר, ובדיוק באותו הרגע קמה הגברת, לקחה את כלבה, קשרה אותו ברצועה, וגבר ממול, הבעלים של הכלב האחר, נכנס עם חולצתו הכתומה, מחזיק בטלפון הנייד בידו השמאלית, וברצועה בימנית, קשר את כלבו לרצועה ויצא מן הגינה, תוך שהוא מתבונן במסך הטלפון הכה מסקרן.

הגינה נותרה שוממה, בודדה, פרט לספסלים, לברז המים ולפח האשפה, אשר נחו להם לאחר מאמץ ממושך בסיפוק צרכיהם של בעלי החיים (והאנשים) כאחד.

הגינה לא נותרה בודדה זמן רב, אולי שתי דקות בטרם נכנסה גברת נוספת, שמנה משהו, הניחה דבריה על הספסל, וכלבה המשוטט להנאתו בגינה עשה צרכיו. חיש קל ניגשה במלוא כובדה להרים הצרכים ולזרוקם בפח, שחזר לבצע את עבודתו. תמה ההפסקה הקצרה.

המשכתי לי במסע החיפוש אחר האמת החמקמקה, הבלתי נראית.

נגשתי לבית הקפה ולא ידעתי מה להזמין, אין כל חדש. אחד מהעובדים, אולי הבעלים, בשנות ה-40 לחייו, תהה לפשר התלבטותי ואני נותרתי עומד על כני ולא תוהה על קנקני. הוא שאל אותי אם אני רוצה לשתות אקונומיקה, והבטן אמרה, "אהה" (כן).

הוא לא עמד במילתו, ואני לא שתיתי אקונומיקה בבוקר זה, ואת הקפה שהציע להכין לי, לא ידעתי אם ברצוני לקבל. במצב שאיני יודע שכזה, הסבתי פעמיים לאחור ויצאתי.

למצוא את האמת בבית קפה "לנצ'נר" כנראה לא נועדתי.

תהיתי כמה רחוק אני מהאמת, כעת, כשהסיפור נהפך כה יומיומי, והאמת המסתורית מתחבאת לה ודאי מאחורי הסיבוב בחדר קסמים נסתר, שרק מילות קסם, מילות מפתח, שאיני יודע, יקרבוני אליה.

בשלב זה של הבוקר לא היה ברשותי אמצעי לחפש אחר האמת במנוע החיפוש של Google, כך שפשוט לא ידעתי מה לעשות, ולא בראשונה שלא הייתי מתוסכל מכך.

החיפוש אחר האמת מתסכל כבר לא. בשלב מסוים השתכלו האותיות, 'ס' ו-'ת' והשורש, שורש הדברים השתנה.

החיפוש אחר האמת מסתכל?

האם זה מה שרצונה לומר? איני בטוח כלל וכלל, אך נדמה שצעד נועז זה שהתרחש בשלב שאיני זוכר, יצר פרספקטיבה, נקודת מבט אחרת.

עדיין לא ידעתי מה יש או מה יהיה ל Google לומר על כך ושמרתי להם את המילה האחרונה. חשוב בימינו להיוועץ ב-Oracle (אורקל-נביא) נאמן שכולם סומכים עליו, ותוצאותיו לא משתנות, וודאי שלא מגלות דבר אשר אינו נמצא במאגרי המידע העצומים שלו, שמיליוני, מיליארדי, אנשים אחסנו בשנים שחלפו מאז היווסדו בחפשים אחר האמת.

אם קיימת אמת, היא חייבת להימצא בתוך Google. הייתי בטוח איפוא, שזוהי אחת מסיסמאותיהם.

הפרק הראשון תם וצעדיו הראשונים של המחפש אחר האמת
החלו עם המזל של מציאת מחברת Google ברחוב מלצ'ט בתל
אביב.

פרק 2: 2018-יולי-23 15:35

הפרק השני בחיפוש אחר האמת במחברת של Google מתחיל כשהאמת ביקשה ממני להפסיק להטרידה.

האמת טענה שאני מבקש יותר מדי, ושזוהי כבר סחטנות גרידא, נטולת כל הצדקה.

זה לא שהופתעתי ממילותיה של האמת, אך בכל זאת, כשהאמת כותבת לך מסר כה ברור שלא משתמע לשני פנים, הדופק טיפה עולה, המחשבות על רדיפה אחר האמת והדרישה לצדק מסוים סובייקטיבי מתחילות לעלות.

זהו אינו פחד אלא מנגנון הגנה טבעי בפני האמת. זה כל מה שזה.

לפחות כך ראיתי זאת באותו הרגע. כיצד אמור אדם להפסיק להטריד את האמת?

הליכה ברחוב לקראת עסקת הרכב הבאה היתה חלק מתכנית היום. הליכה של חצי שעה מרמת גן לגבעתיים, ולמרות הלחות וחום חודש יולי, בחיפוש המשונה הזה אחר האמת מזג האוויר כבר לא משחק כנראה תפקיד ראשי כלל וכלל.

הנשימות נעשו סדורות יותר וכמו כן המחשבות. שתיהן פסקו מלפעול במרץ. התיישבתי על ספסל בגן ציבורי בגבעתיים, ספסל בצורת האות 'ח', צורה עגולה היותר מדמה אמפיתיאטרון או את שורתו הראשונה בלבד.

גם בפרק זה התפאורה החיצונית לבשה צורה של גינת כלבים. לפני כ-10 דקות שתי נשים, לסירוגין עם כלביהן, נכחו בחצר. כעת שוממה הגינה ונשמע קול ציוץ ציפורים מעורבב בקול ניסור של מכשיר חשמלי כלשהו.

טבע עירוני.

קולות הניסור התחלפו בדפיקות, כנראה של פטיש, והציפורים המשיכו לציץ לסירוגין. הגן היה ריק מאדם, לפחות מזווית מבטי.

האמת כבר החליפה תלבושת וניסתה לשדר משהו מעורפל שאינו רגשי יתר על המידה, וציינה בשקט כי יש להמתין, אך לא פירטה עבור מה.

הסתכלתי סביב, מחפש אחר רמז בעמודי הפנסים, בפח העץ שמתחתם, בסורגי כלוב גינת הכלבים, באדמה החולית המאובקת, בדשא הצהוב-ירוק החצי-מוצל, בעצים השונים הניצבים בזוויות שונות ואף לא אחד מהם עומד ישר כמו זוג העמודים שניצב לידם.

לכל עץ ועץ היתה הזווית שלו, זווית הצמיחה שלו כלפי השמש, עובי הגזע המשתנה ותפרחת עלים שונה. לכל עץ היתה אמת לספר.

מזגנים עבדו בתוך חדרי הבתים, ומנוע התלוי על קירו של הבנין סיפר סיפור על חשמל שמעולם לא הייתי יכול לראותו. ישנה ודאי אמת כזו גם כן.

לא ידעתי עבור מה אני ממתין, על אף שהפרטים היו ידועים לי.

זהו עוד יום שכזה, עוד פרק שכזה, שלא תמיד נכתב בדף החיפוש של Google.

את הפארק חצתה אישה בגופיה כחולה עם כלב קשור ברצועה אדומה. הוא התיישב על ארבע בנינוחות, מתעלם ממזג האוויר, והביא לעצירה של האישה. ניתן היה להתרשם שהיא סבלנית ואינה ממהרת לגרור אותו למקום אחר. דקה עברה ועל אף כמה משיכות עדינות, היא נכנעה לרצונו של הכלב.

האמת הראתה משהו אחר כעת.
אל-פחד, ילדים והוריהם מתנדנדים בגינת המשחקים.
אל-חשש, בצהרי יום קיצי תחת צל העצים הירוקים.

סבלנותה של האישה לא נראתה שכיחה בנוף עירוני זה. היא נשארה עומדת לצד כלבה, אשר רחרח וליקק עצמו.

אין שום שפה מובנית באוויר, שפה שאוכל לשמוע במילים אשר נכתבו במילון, ומביאות אדם לדבר עם אדם ולחפש באמצעותן אמת, את האמת.

יכולתי לראות בזווית העין ילדה (או ילד) מתנדנדת בנדנדה ולא ראיתי מהיכן הגיע הכוח שהניע את הנדנדה מעלה-מטה.

יד מסתורית שנשלחה אל תוך התמונה בישרה כי אישה מבוגרת ("הסבתא" קרוב לוודאי) היא שמייצרת את האנרגיה הדרושה עבור התנועה.

הפסקתי להטריד את האמת בחיפושיי, אף אם רק לפרק זה.

פרק 3: 2018-יולי-24 11:45

הפרק השלישי נפתח קצת לפני צהרי היום.
איך אדע שאנחנו מדברים על אותה האמת? על אותו חיפוש
אמת באותם מנועי חיפוש מוכרים?
לא אדע. קרוב לוודאי שלא.

האמת הגיעה חמה וטריה בקערה לבנה וירדה בחלקות אל
מרחבי בטני והתנחלה לה שם, יוצרת תחושת שובע בעוד היא
החלה בתהליך ההתפרקות במחשכים, בעזרת מיצי קיבה
שלא אוכל לראותם, ורק נותר לי לסמוך כי מטפלים נאמנה
באמת הטריה.

הטיפול באמת מגיע בצורות כל כך שונות, נראות לעין,
נסתרות מן העין, לבדך, בחברה על ידך, על ידי אחרים,
בשמועות, בעובדות.

היא כלל לא הבינה על מה אני מדבר ומהו הדבר שאני מוצא
בה. היא היתה יכולה להתחבא בכל מקום ובכל דבר
ולהיגלות בכל צורה ובכל עת.

היא אפילו לא ידעה כיצד מאייתים את שמה, ולמה כולם
דורשים בשלומה, ונלחמים על חזקתה.

קולות מסביב גרמו לי לרגע להפסיק לראותה, להפסיק
לחפשה, על אף שהאמנתי שהיא כאן לידי, קרוב ורחוק.

האמת, שאנשים מדברים על כל כך הרבה דברים, וכבר לא
ניתן להבחין בין שיחה אחת למשנתה. הנושאים, נושאי
החיפוש לא משתנים, לא מגוונים כל כך, ואולי זוהי מגבלתה
של השפה, והפאזל האמיתי שניתן ליצור בעזרתה.

חתיכות-חתיכות מפוזרות במנוע החיפוש של Google בעוד
האמת מתעכלת לה במחשכי בטני.

כל הסיפור הזה נראה לרגע לא ברור כלל וכלל, ונדמה
שהאמת באה לומר באותו הרגע דבר זה בדיוק. בדיוק ולא
בערך.

את מבחני ההיסטוריה כבר לא אוכל לתקן, ולא אוכל
להוסיף מילים למכביר רק בתקווה לקבל ציון גבוה יותר
אודות ניתוח העבר.
כל אימת שהתבלבלתי בחיפוש האמת, כמות המילים צמחה
באופן ליניארי, אולי אף אקספוננציאלי.
ההיסטוריה ומתמטיקה, ושתייהן הציגו דרך שונה לגילוי
האמת, דרך שונה לחיפוש האמת.

ברור מעל לכל ספק שהמורה להיסטוריה והמורה
למתמטיקה שונים בתכלית השינוי, לפחות ברובד הגלוי
לעין, ברובד האשלייתי של הצגת האמת.

אם נוריד את שם התואר, נשאר עם שני מורים ותו לא, ואין
צורך ביותר, ואין לחשוש שמא לא נלמד יותר אודות
ההיסטוריה או המדע (דרך המתמטיקה) כאשר ניוותר עם
מורה בלבד.

האמת מורה על זה מקדמת דנן, והיא נתנה לי לראות זאת
עת המחוגים התחלפו והשעון הראה 12:00.
הפסקת צהריים. הפסקה מהפסקת הצהריים.

הפרק השלישי הגיע לתומו.

פרק 4: 2018-יולי-25 21:50

הפרק הרביעי מתחיל בהליכת ערב של חמישה-שישה קילומטרים מרמת-גן לתל-אביב, והאמת לא מבינה על איזה חוס אנשים מדברים.

האמת ביקשה שלא אטרידה בנושאים שאינם נוגעים ללב האמת, ורוב הזמן לא באמת ידעתי להבחין אֵיפֶה וְאֵיפֶה.

עונות השנה ושינויי מזג האוויר, חזאים ממינים שונים בערוצים שונים, וכעת גם Google מבשר על הטמפרטורה המדויקת בלחיצת כפתור, אמת לאמיתה. אך מה המשמעות של כל זה?

ידיעת הטמפרטורה העולה בחודש יולי דומה לגלאי עשן, אשר רק מבשר על המצאו של עשן בחדר ותו לא. בוודאי גם זאת ניתן כבר לגלות בחיפוש ב Google.

אין זה ציד מכשפות אחר הטמפרטורה המשתנה, זה רק אנשים המוותרים על חיפוש האמת במזג אוויר שכזה, ונכנעים למזגן המקרר, ואין זה נורא כלל וכלל. האמת יכולה להימצא בכוס המים הקרים, כשאדם מעולף על השפה, אחרי סחיבת כמה שקיות מרחק כמה רחובות בטמפרטורה של 30 מעלות ו 70% לחות.

כנראה שהאמת, כמו מזג האוויר, לחה ודביקה, ולעיתים מסריחה מבית השחי וכולנו מנסים להיפטר ממנה על ידי מקלחת קרה וכמות סבון בלתי מבוטלת.

מטפסת גמישה בטלויזיה, ואנשים אוכלים בורקס. שעשוע אמיתי. קרייני תכנית טלויזיה ולרגע האמת נעלמה בין רחוב לטלויזיה 42 אינץ'.

כנראה שהערב הזה והסחות הדעת נתנו אותותיהם עליי,
והמטפסת בחיפוש אחר האמת נפלה לבריכה.
אכזבה, אך קרירות עוטפת את סוף יום זה.
מילותיי יכולות להיות מעורפלות, והאמת לא ברחה לשום
מקום.
הפרק הרביעי בה לקיצו.

פרק 5: 2018-יולי-26 13:28

הפרק החמישי, ושוב צהרי היום.
האמת מסתובבת גם בינות אווירת נכאים. לא עצב או אמת
דומה שכזו, רק אנשים ומחזה אנושי של Les Misérables
("עלובי החיים").

כך סיפרה לי האמת משהו על הטבע האנושי.

חכמים כותבים ביד שמאל, האמת אמרה לי, וחייכתי קלות.
האמת לגמה מפחית קולה זירו עם לימון וניסתה למשוך את
תשומת ליבי.
תשומת ליבי לא היתה נתונה לאמת מסוג שכזה באותו הרגע,
ויצא לי לגלות שגם האמת מנסה למשוך את תשומת ליבנו
לעיתים, ואין זה תמיד זמנה של האמת לקבל אותה.
זו המציאות, לפחות באותו הרגע.

הוא חזר לשתות משהו, הוא היה חסיד גדול של האמת.
שלוש סיגריות נותרו על שולחן הקפה, וקולו הצרוד שכמעט
ולא נשמע, בישר על אמת אנושית.
יש אנשים שמזלם, כביכול, לא שפר עליהם.

האמת לא עוסקת ברחמים, וכל שכן לא ברחמים עצמיים.
אמת ומציאות נוכחות בתוך מאפרא מלאה בדלי סיגריות
ואנשים עזובים בודדים.

פעם האמת המלנכולית יכולה היתה להכות בפניו של אדם
כמו שמש קופחת בצהרי יום קיצי, אך משמצא את חווה,
כמסופר, בגן העדן, האמת החלה לקבל פנים שונות ולחשוף
עצמה בדרכים אחרות.

לא תמיד היא קופחת על פנינו כמו שמש בצהרי היום. לא תמיד היא ברורה, ויש לעיתים שהיא מסתתרת בשארית כוס קפה, ועוד יש אנשים המרוויחים עליה כסף בימינו בדרך שכזו.

הוא שאל אותי מה זה 'shady' (שיידי) בתרגום לעברית. נראה לי שזה התיאור המדויק. לא הייתי יכול למסור לו את המילה בעברית. אולי אתה יודע, בלי לגשת למנוע החיפוש של Google, בתורך אחר אמת אבסולוטית של מישהו אחר, החקוקה במאגרי מידע אי שם, ייתכן בלוס אנג'לס, קליפורניה, או אולי בכלל בהודו.

הוא סיפר לי את משמעות החיים והאמת החבויה בהם. זה אדם הנדחף לספר את סיפורו, אף אם זה על כאב הגרון שחלף לו או על הבדיקה של הרופא או כמה שובב היה בצעירותו. כיום הוא בן 64, הוא מסר לי את תאריך לידתו וניסה לספר חלק מסרטי חייו.

האמת יכולה להיות כה עקשנית, לעיתים, ברצונה לספר לך מה חוותה והיכן היתה ועם מי ומתי, עד לפרט הקטן ביותר והבלתי חשוב.

היא, לכל פנים, לא מבדילה בין פרט עיקרי למשנהו, בין קטן לגדול.

האמת השתקתה, והכתיבה המהולה בצופרי מכוניות בעוצמות שונות היתה חדשה עבור שולחן הקפה הזה.

סוחר משקאות קלים עם כתב חרטומים חזר לסיבוב שני לשנות בקבוק מים קרים.

לפני רגעים מספר הוא בחן אותי ואת כתב החרטומים שלו. האמת נמצאת בדף הסחורה, אף אם לא נצליח לקוראה,

והרוב לא מבינים זאת.
האמת גילתה אודות החמקמקות, הנסתריות, שלה, בינות
אותיות ומילים, מובנות ובלתי מובנות כאחד, בשפה אחת
ובשפה אחרת.

איש מקומי הצית סיגריה, הוא קרוב לוודאי לא העץ החזק
ביותר ביער, לא ביער הזה, לכל הפחות.
הפרק החמישי, זה כל מה שהיה.

פרק 6: 2018-יולי-27 16:18

הפרק השישי החל כשהוא אמר לי בקול חצי מאוכזב, שיש לו "רק" ג'חנן למכירה.

"אהה", השבתי בשמחה.
"אתה רוצה ג'חנן אחד?", הוא שאל.
"אהה!", עניתי בקופצניות.
הוא נדרך ושמח יחד איתי.

האמת גם נמצאת (אף אם לעיתים, ואפילו לעיתים רחוקות) בחתיכה אחת משביעה.

היו ימים שתהיתי כמה הדיבור על האמת מגוחך, והיכן היא "מתחבאת".

כמה עיוורים אנו שאיננו רואים אותה מסביבנו, והיא מצידה גם "טיפה" מאוכזבת שאנו כל כך מוגבלים בלראות אותה.

כבר פרק שישי, וכעת הוא היום השישי ומישהו אמר לי שזה יום מיוחד, אולי ט"ו באב, אולי ליקוי חמה, אולי שניהם.

חיפשתי ב Google משהו אחר לחלוטין באותו היום. משהו אודות המערכת הלימפטית שלנו, בלוטת התימוס (ההרת), תאי T ותאי B והטחול.

אני קורא ומאמין לסיפור הכתוב באתר בריטניקה (הכרכים המודפסים זרוקים למכביר ברחובות לאחר פריצתה של Google ושל Wikipedia (ויקיפדיה) לעולם, זו האמת). האמת שזורה במילים ובתיאורים מדעיים, ובאופן שבו "נדמה" (או "נראה" או "נשמע") הסיפור מהימן עבורי.

אמונה ומהימנות הינן אבני יסוד של אמת, באופן מסוים על כל פנים.

יש אמת הגלויה לדורון שהכין הג'חנון, ואיני חושש להודות בכך. אמת הגלויה לו ואינה גלויה עבורי. השלמתי עם זאת מזמן (או לפחות לפני כמה שנים).

האמת נבלעה בבטני וכעת פועלים עליה כוחות שונים המפרקים אותה לחתיכות וכל חתיכה מכילה אמת משלה וגם לתאי ה T וה B יש חלק בדבר, וגם לחיבור בין הטחול לבין בלוטת התימוס, וגם לקיבה, וגם ללב, וגם למערכת התמיכה השבטית שהביאה את הג'חנון עד הלום.

18 ש"ח ליחידה, כאן בג'חנון של דורון בכצנלסון 61, גבעתיים.

22 ש"ח בבורקסיה בבוגרשוב (לקראת בן יהודה), תל אביב.
18 ש"ח גם בבאבא סולימאן בכצנלסון (קרוב יותר לבן גוריון), גבעתיים.

15 ש"ח בקיוסק קיי-ג'י שם אבא של דורון (ולא דורון מהג'חנון) מוכר את הג'חנונים שלו.

כל אחד והמחיר שלו, האיכות שלו, המקום שלו, האמת שלו.
את כל זה גילתה לי האמת.

היכולת לתמרן ברבדי מערכות שונות היא גם תפקוד של אמת, פנים וחץ, הוויה וידע - רק עוד מילים. רק עוד חוויה, זה הכל.

מחנות הג'חנון של דורון בקע שיר, פופ אמריקאי - Say My Name, ומפלאפל ארבע העונות מוזיקת טכנו.
אין מריבות, אך יש דיסוננס כלשהו. תיאוריית Juxtaposition

(ג'קסטפוזישן - יחסיות בין שני אובייקטים) - קיים יחס המתרחש מתוקף המְצָאוֹת שתי חנויות אלו, זו לצד זו, וקיים יחס מסוים המתרחש, כשאני ביניהן או בתוכן. לא משהו שהזמרים והיוצרים של המוזיקות השונות, קרוב לוודאי, האמינו כי יקרה.

אמת עממית קוסמופוליטית בדוכני אוכל. מישהו עוד "יצטער" שלימד אותי לכתוב. איזה אמיתות נכתבות להן בחוץ, ברחובות.

האמת כבר לא הפחידה אותי. כבר לא חיפשתי אחריה גם כשנעלמה או כשלרגע לא שמתי לב שאיני מדבר אודותיה, הרי היא היתה שם, כך או כך. זאת היא גם זכרה לספר לי. זאת היא האמינה כי לא כתוב ב Google. אחת מיני אמיתות שעדיין לא הקלדתי במנוע החיפוש האינסופי (רק למראית עין).

לא הבנתי למה היא הניעה אותי לספר משהו אודותיה, לא את כולותה, אלא דוגמא קטנה משלי. היא פשוט החליטה כנראה כי יש לה משהו לספר ומצאה כלי רכב דרכו יכולה היתה לעשות זאת. עבורי כנראה.

היה בי משהו מנותק מאופן דיבורה, כאילו איני מעורב בכתובתה, אך למתבונן מהצד, אפשר היה לחשוב כי "אני" מעורב ואחראי לכל זה.

יש כאלו המבינים זאת.
יש כאלו שלא.
יש כאלו שיהנהנו לנוכח מילים אלו.

יש כאלו שיגחכו לנוכחן.
יש כאלו ויש כאלו, וזו האמת.

אין זה מפריע להלך הדברים להמשיך לקרות ואולי
להתפתח.

היא באה להתחיל לגלות לי משהו אודות אבולוציה, אך הוא
בא ושאל -
"נהנית?"

"אהה", עניתי לו וחייכתי בעוד הוא מנקה את משטח העץ
ואת שאריות רסק העגבניות והסחוג מן השולחן, ונותרתי
לראות את גבו.

נותר לי לשלם, והפרק השישי נגמר.

פרק 7: 2018-אוגוסט-4 10:37

שישה ימי בריאה ומתחיל היום השביעי, הפרק השביעי,
אשר למען האמת הוא המשכו של הגלגל.
אין מנוחה ואין שבת
רק אולי למראית עין.

מעבר מעיר למושב וחלק מן האמת כבר היה ידוע, וגם זאת
לא הייתי יכול לחפש ולמצוא במנוע של Google.

האמת שם לא היתה יכולה להכין אותי למעבר, כי אין מה
להכין, כאשר נמוג הפחד. זו האמת.
הכנות על תבנית עבר או ניסיון ליצור תבנית חדשה לעתיד
בטוח, יסודן בפחד. זו האמת.

אין זה אומר שתבניות לא תיווצרנה ושעוגות ועוגיות לא
תאפינה במטרה ליצור שבלונה בטוחה וטעימה, למראית
עין.
יש פה פחות שיחות עם אנשי הרחוב מאשר בעיר, וזה גם לא
"חדש".

המיינד לא עמוס מכל גיבובי הפחד. ההישרדות של האדם
העירוני אשר משלם שכירות גבוהה כדי לגור בצפיפות
ולהחליף 'מילולי ומלמולי' אחד עם השני ובקבוצות, עם
זרים רבים. על גובה השכירות ניתן ללמוד מ Google ואם לא
ממנוע זה, לבטח מ-"יד2" (yad2).

זוהי רק חוויה אחרת, רק תפאורה אחרת.

רחש של צרצור (אך איני בטוח כי מצַרְצַר) מרחש לו מבין ענפי
עץ האורן.

את בתי הקפה, את המכוניות לרוב ואת האנשים הזרים

בהמוניהם החליפה במה אחרת בפרק זה.
מושב אמירים, על ההר, עצי אלון, שיחי אלות המסטיק,
יותר ירוק מאפור.

אין זה טוב ואין זה רע, סיפרו אחד לשני עכבר העיר ועכבר
הכפר על חוויותיהם השונות.
הקלדה מהירה במנוע החיפוש של Google יביא אתכם לשיר
על כך.

ניתן לשמוע ולחוש את הרוח בצלילות. חום אוגוסט קריר
בהשוואה לתל-אביב.

נותר לאדם לשתף את חוויותיו ואת פרטיו ואת שלמד מהם.
זה כל השיעור.

יקרא אדם אחר את המילים, יקח נשימה עמוקה, כשאָל
מולו דפי הספר ומילותיו, ובעת שהוא קורא את הספר על
במה אחרת, יוכל לחוש, אף אם לרגע, את המתרחש בינות
מילים ואותיות הספר.

לשם כך נוצר מנוע Google - ללכת בלי, להרגיש עם.
שָם האשליה ברורה לחלוטין. אדם רואה סרטון, תמונה או
כתוב באתר האינטרנט, ודי ברור לו שאין הוא "שם".

אך כשיושב על ספסל וכותב דבר משהו, ומרגיש את האצבעות
לוחצות את העט, ואת הדיו נמרח באלגנטיות על הדף, חש
בעצמות הישיבה ובגוונו נוגעים בספסל ומרגיש את הרוח
המנשבת - אז אין אדם "מבין" את גודל האשליה, את
עומקה. החושים השונים מונעים ממנו לקלוט זאת.

זה אך אנושי, סיפרה לי האמת.
לימדו אדם להאמין במשהו.

לצאת מאמונה בתחושות (על כל חמשת החושים) זהו צעד שמעטים, כך מסופר, חווים, מגלים או אף זוכים לו.

זכיה, מכיוון שמשוהו מיוחד, שונה, מתרחש בהישבר אמונה זו.

אין זה בא להעיד, שהדבק הקיים בתוך הראש, בתוך המיינד, התפורר מאחיזתו האשלייתית. כלל וכלל לא. לפחות עבורי, לא עדיין.

אין זה קתרזיס ואין אורגזמות. יש מציאות אחרת, יש נקודת מבט אחרת, יש שיעור אחר, בבית הספר של החיים.

יש חיים ללא מעמסה. האמת לוחשת כי לא רבים מוצאים את מימיה המתוקים, ויש לחפור לעומקי האדמה, אף דרך תהום הנשייה, עד אשר אדם מגיע למי התהום העמוקים המלאים באטומים של אמת.

אין זו "חציבה בסלע" או "דרך הייסורים" (ויה דה לה רוזה), לא בהכרח, אך ייתכן שכן. זה אין מחליט אדם.

אימי כתבה לי היום, כי אני הולך בדרך אמיצה או באופן אמיץ בדרך.

כשאדם הולך בדרכו אין אומץ ואין פחד - ישנה רק דרך. התחושות משתנות, הנוף משתנה, החוויה משתנה, התיאור משתנה.

הדרך היא קרובתה של האמת. איני בטוח מאיזו מדרגה.

ניתן גם לחפש במנוע החיפוש של Google אודות "הדרך". ייתכן ותגלה איזה זקן סיני חכם ממתין לך על צומת הדרכים

עם שלט - "לך מכאן!!!"
אתה תוכל לקרוא זאת כיצד שתבין.

הרי דרכים רבות לרומא, וכולן מגיעות מהיכן ומשם,
ומובילות אותך לכאן ועד מתי.
הסתובבת לרגע ונעלם הזקן הסיני החכם והינך נותר מבולבל
ומפוחד באשר לכוונתו.

ייתכן ותשים כל זאת בצד ותתעלם כליל.
ייתכן ותשים כל זאת בצד ותהפך קליל.

אין לדעת ואין לדאוג, מסיימת האמת את הפרק השביעי.

פרק 8: 2018-אוגוסט-11 15:20

הפרק השמיני החל בישיבה על ספסל במצפה כנרת. ספסל, דשא, מעקה ונוף העמק עד הגיע הכנרת, הנגמרת בהרי הגולן (הירדן במקור כך נכתב), הקו שמעבר.

האמת כבר אמרה לי כי אין זו בחירה מתי היא מחליטה לומר את דברה, וכל שכן מתי מישו מוכן להאזין לה, לבדוק ולבחון את מהותה, ולכתוב אותה. יכולים לחלוף ימים, שבועות, חודשים, ואף שנים, בטרם יגיע זמנה של האמת לצאת לאור בדרך זו או אחרת.

האמת עצמה סיפרה לי על עידנים במחשכים, על זנים שנכחדו, על הרים שנוצרו וממלכות שנחרבו.

משהו יוצא דרכי, והיא מאפשרת לו להיקלט. היא הכינה אותי למסע "מוזר" משהו, מסע יחיד ואף בודד בחיפוש ובכתיבה אודותיה.

כל חילופי גופי הכתיבה נראו מוזרים. אך גם זאת האמינה כי יקרה.

כל זמן שכתבה את מילותיה דרכי, לא ידעתי מה עתידה היא לומר, ולא ידעתי מה עברה. רק הייתי יכול לראות את התהוותה לנגד עיניי בעוד העט יורד בקצב משתנה אל הדף.

את זאת היא גם סיפרה לי, ולחשה שככל הנראה לא אמצא זאת במנוע החיפוש של Google. זה נמצא ברגע זה על ספסל מוקף בשיחי אלת המסטיק ושני עצי אורן ירוקים רעננים לצידיו.

התהליך שבו היא יורדת ממקום "בלתי נודע" דרך הכתף שלי, לעבר המרפק, לעבר שורש כף היד, עד לאצבעות, אגודל ואצבע מורה, היחידות ה"מורשות" להחזיק ב"שליחה". האצבע האמצעית, האמה, תומכת מלמטה, הקמיצה והזרת כלל לא נוגעות בו ועם זאת הן "שם". תהליך זה מרתק לא פחות משאר המסרים אשר היא שולחת.

הפרק השמיני אינו אודות בדידות. כל המסע הזה יחד עימה אינו מסע בודד. כלל וכלל לא.

זהו ייתכן האתגר של רבים מה"משוגעים", ה"סכיזופרניים", כך היא סיפרה לי, כל פעם מחדש, ו"חיזקה" אותי, על אף שיסודותיי היו יציבים ולא דרשו חיזוק.

שיגעון הקולות בראש אמרה, הוא רק חלק מהמשחק הנורמלי לחלוטין. רוב האנשים אינם מבינים זאת ומובילים עצמם לקפוץ מצוקים מדומים למשמע הקולות. אני מדבר על המתאבדים, אלא על אנשי הדיומא, המקשיבים לשיגעון ראשם ובטוחים כי זוהי דרכם.

זוהי התאבדות, מוות איטי, של רוב האנושות, במסווה "נורמלי" - בואך "הכל בסדר".

האמת ידעה דבר או שניים אודות עצמה ושלחתיני לחפש ב Google אודות -
"דיכאון", "אכזבה", "חוסר סיפוק", "עייפות", "מחלות" (גוף ונפש).

הזר והמוזר יישפּטו בידי אנשים נורמלים בעלי סטנדרטים עם סטיית תקן גבוהה. הנורמלי חי על סטיית תקן אשר אין הוא מסוגל לראות. הוא נוסע כל כך עקום על הכביש, ולא

מבין איך רכבו נִשָּׁחַק בעוד הכביש קורא לו לנסוע בדרך
אחרת לחלוטין.

לעיתים עד אשר אינו "משתגע", ימשיך האדם לשחוק את
רכבו, את עצמו, ורק כאשר תידלק נורית המנוע, שתזעק
לחוס בלתי נסבל, רק אז יהיה הזמן לטיפול.

זוהי דרכו של עולם, היא אמרה, אין לעשות דבר, ואין
להתפלא לדבר, ואין לְצַפּוֹת לדבר.
יש לְצַפּוֹת ולהמתין.
אין זוהי בהיה במסך ריק מתוכן.
אין זה אומר גם שמסך לא יכול להכיל תוכן.

האמת שתקה לרגע ואחר צחקה.
מיד נער בפייסבוק שם סמיילי צוחק.
מיד אישה פרסמה את העוגה המוצלחת שנאפתה,
ואמא אחת שיתפה אודות הילדים הקופצים לבריקה.

אין כל פסול בזה, אמרה לי האמת. יש להתבונן, ראשית
דבר.
זו המציאות, זו ההימצאות.

"חפש אותי ולא תמצא, בוודאי שלא במציאות כפי שנדמה
לך."

הרוח שעברה, חלפה לה, שורקת דרך מחטי האורן, הדגישה
לי כיצד השתנתה התפאורה בשבועות האחרונים.
זוהי רק התפאורה, והסתיים לו הפרק השמיני.

פרק 9: 2018-אוגוסט-13 ± 15:00

הפרק התשיעי נפתח ושוב רחשי הרוח בעלים נשמעים.
האמת, שכאן מה שנותר אלו מילותיי ומחשבותיי.
האמת ידעה לספר אודות העיר והמושב.
אודות ההבדלים ברחשי העלים.

נותרתי עם המחשבות בראשי וזאת אמת, אשר השקט מביא.
היא יושבה לצידי, והיתה לה, קרוב לוודאי, אמא אחרת.

גן משחקים עם דשא ירוק, שני עצים, נדנדות, אמהות
שתיים, וילדים, ושקט.

האמת באה לגלות לי משהו אודות סרטים אילמים.
היא אמרה לי שניתן לחפש ב Google אודות צ'רלי צ'פלין
ואולי זה ייתן מושג כלשהו.

ישנה התרחשות, אך עם זאת האווירה אחרת.
כתוביות בראש, כתוביות בדף, והאמת מצחקקת לכל זה.
לקול זה.

האמת היתה סובלנית לסיפוריי, כמו שהיתה כלפי הרוח
הנושבת בעלים.
היא ידעה מתי לכוון אותי פנימה, ומתי החוצה, מתי לשפוך
הדיו, ומתי לספק חומר לדיו שיישפך.

היא הלכה, זאת עם האמת האחרת, בלי אומר מילה, עם
חיך, והאמת גילתה לי אודות תקשורת מסוג אחר.

נִיל בכה (מאימו ומקריאתה נודע שמו).
 החבורה רצתה לאכול ארטיקים, בחסות האם, ובחסות
 הצל, וְנִיל בן השנתיים לערך, הלך בכיוון המנוגד.
 היה ברור שמשהו מושך אותו לשם, והאם רצתה שיחבור
 לקבוצה. הוא סרב, אך נתקל בעקשנותה של אימו.
 האמת גילתה לי משהו אודות חינוך והתניות מגיל צעיר. לכל
 אחד מאיתנו הסרט שלו, הכתוביות שלו.
 גם רגע זה חלף, וקרוב לוודאי, שלא ניתן יהיה למוצאו
 במנוע החיפוש של Google.
 האמת לחשה כי עוד לא "ראיתי" דבר, על אף שכבר ראיתי
 דבר או שניים. לא ידעתי אם להנהן או להניד בראשי. היא
 אמרה, שאין זה משנה, ושהיא כאן.
 לא ניתן לחפש את מילת המפתח, כשאינך יודע מהו המפתח.
 בשלב מסוים, אתה מקבל צרורות של מפתחות ולא כולם
 תואמים לדלתות המסתובבות, ואתה משליך לפח את שאינם
 תואמים, ובמוצאך דלת חדשה, וכל מפתחותיך לא תואמים,
 לעיתים חוזר אתה לחפש את המפתח שזרקת, ולעיתים
 ממתין אתה לאחד חדש. לעיתים גם מפתח משוכפל יעבוד.
 האמת כבר ידעה לכוון אותי למשכפלי מפתחות שונים, אשר
 על אף שהמפתח שהגישו לי, לא פתח את הדלת בצורה קלה
 כמו המקור, פתח אותה לבסוף.
 אין סוד ואין מפתח, כתבה האמת.
 אין סוד ואין מפתח.

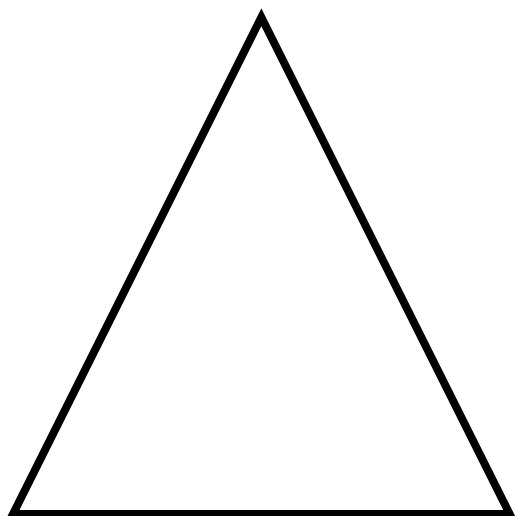
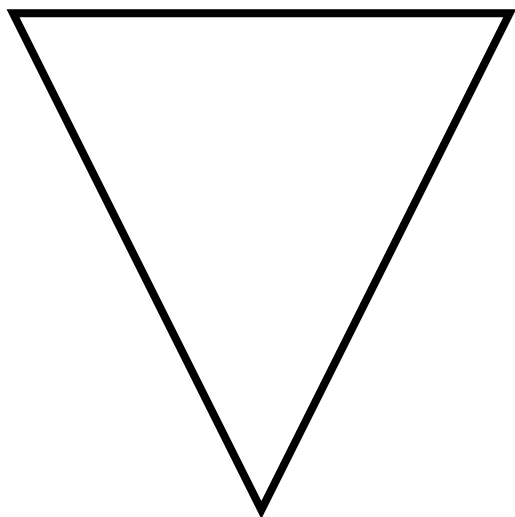
”אתה שם לב?”, שאלה.
כך חתמה את הפרק התשיעי.

פרק 10: 2018-אוגוסט-16 ± 11:00

הפרק העשירי נפתח בחזרה מתחת לעץ מצל על דשא, רק אד מעט מגרדד.

זה אותו גן המשחקים שבו ניל שיחק, רץ ובכה.
זה אותו המקום בו ציירתי שני עצים באפור מוקפים בירוק.

האמת החלה מספרת לי על זכרונות.
היא סיפרה על כך שאנו לוקחים אותם כמובנים מאליהם,
את החיבור בין הוויה נוכחת, המזכירה משהו מן העבר,
והחיבור ה"מובן מאליו", אשר מוקלד בראשנו, ומעלה את
הזיכרון דרך מנוע החיפוש המיוחד שלנו.

היא סיפרה לי ש Google מנסים למצוא את אותו אופן חיפוש, אותו אינדקס, אך ללא הצלחה. היא סיפרה לי על הניסיון הכה אנושי "לחקות" את גוף האדם, גם דרך יצירת המצלמה, העדשה, המיקוד.

יש דברים, היא אמרה לי, רובם, שאנו לוקחים כמובנים מאליהם מאחר ויש להם רצף בחיינו.

לרוב איננו מבחינים כי עינינו מתמקדות בלי הרף, על מנת שנראה ממוקד, וקרוב לוודאי, ששריר זה מופעל עשרות אלפי פעם ביום (השערה) וניתן לחפש במנוע החיפוש של Google את המספר היותר "מדויק" (בקירוב), שהמדענים גילו, ומישהו הקליד לתוך אתר אינטרנט, ו Google ביצעו לכל אינדקס (מילה בעברית קיימת?), וכך ניתן למצוא פרט זה.

היא ידעה שלא ניתן לחקות פעולת שריר זה במצלמה בדיוק. יש שיאמרו "חיקוי עלוב", יש שיאמרו "חיקוי מוצלח", המאפשר לנו ללכוד "זכרונות" באופן חיצוני, קבוע-משתנה (עד דהייט התמונה, או עד שהיא הולכת לאיבוד).

המנגנון המיוחד הזה של חויות, של זכרונות, של הדבק המאגד ביניהם, היוצר איזה "אני" מדומה שכמו נזכר שהיה כאן קודם, אך יודע או מאמין שמישהו השתנה.

היא הרחיבה קצת בדיבורה על מגבלתו של המיינד או המוח, אשר לוקח את התמונה הכללית, את הפרטים הגדולים, 60%, 80%, ואם יש התאמה, יש קול שאומר - "הייתי פה".

את הפרטים שהשתנו הוא לרוב משמיט או כאשר הוא אינו זוכר את המקום, והיחס משתנה ל 10%, 20%, 30% מוֹכֵר, אז לא תמיד ברור ל"אני" הזה, שהיינו כאן קודם.

האמת גילתה לי אודות אשליה כה דביקה, כדי להבטיח סוג של המשכיות בחיינו, סוג של בטחון דרך המופך, הידוע, המובן לנו.

אותו "אני" אינו צריך להתרגל מחדש לגן המשחקים הזה כעת, אולי רק ל 10%-20 מן הפרטים הלא מוכרים. אך "חוק פרטו" (20-80) תופס גם כאן בהבטיחו את המוכר.

האמת סיפרה או ציינה את העדר הפחד אשר מאפשר התבוננות או את ההתבוננות המפיגה את הפחד. היא שלחה אותי לקרוא ב Google אודות משל "הביצה והתרנגולת".

האשליה הזו שעוד רגע, מחר, עוד שנה, עשור, מאה, גן המשחקים הזה יעמוד על תילו. גם כאן נכנסת אשליה המוכר, האמונה, לתמונה. המיינד ראה את הדשא מתחלף בתדירות מסויימת.

נניח יום-שבוע, וגילה אודות השתנותו, העלמותו. הבטון זה כבר סיפור ארוך אחר - אולי עשור, לעיתים מאה להעלמותו.

על אף שאדם אינו חי לרוב עד מאה או מעבר, הוא מסוגל לחשוב ולהאמין בטווחים שכאלה.

האמת אמרה לי לקבל זאת כך. כנראה שלא היתה ברירה.

האמת אודות חוסר יציבות לא מביאה חוסר יציבות, אלא להפך, מבססת יציבות חדשה לגמרי. זוהי הדואליות ומערכת יחסי הכוחות בין "יש ואין", בין "כן ולא", בין "חסר לקיים".

שינוי מסלול באמצע פרק עשר.
סיפור קצר על רימון, על פרי הרימון.
האמת רצתה ללכלך ולהתלכלך.

רימון עגול ואדום נקטף מן העץ, שלם ויפה.
בפנים גרעיניו, פירותיו, אדומים, מתוקים, ואחד הקיז
"דמו" על גופייתי הלבנה.

כתם אדום קטן נוצר על הגופיה, ולפתע כל מראה נשתנה
ולא נותרה לבנה עוד. מה שהעסיק את המיינד זה ה-1%
האדום ולא 99% הלבן.

לקחתי גרעינים נוספים, את כל הרימון הפתוח, ונגעתי
נגיעות קלות בגופיה.
1% אדום נהפך ל 2%, ול 5%, אולי ל 10%-ו 20% לפחות.

האחידות התחילה מהדהדת למיינד.
כמו רצה לאזן בין האדום ללבן. לפתע זה לא נראה כמו כתם,
אלא כמו יצירה על הגופיה.

הליכה של שעה והכתמים האדומים החלו הופכים חומים.
זה כנראה טבעו של רימון, של כותנה ושל מערכת החמצן
באוויר.
בסוף היום 50% מן הנקודות האדומות נהפכו חומות למחצה.

לאחר כביסה אחת, כל האדום הוסר ונהפך חום. הנקודות
נשארו, וכנראה שמכונת הכביסה, המים, חומר הניקוי,
הגופיה והנקודות החליטו על אסטרטגיה כלשהי, והפכו את
כל האדום לחום.

האמת צחקה למראה חולצתי, שנהפכה לסוג "סמרטוט"
(בעיני המיינד), ונכנסה לתוך הארון מתחת לכיור, החולצה
(ואולי גם האמת יחד עימה).

לבן, אדום וחום, ותם לו פרק עשר.

פרק 11: 2018-אוגוסט-17 13:45

נפתח לו פרק אחת עשרה.
מוסך VW צפון, מג'דל כרום, אצל נאדר.

האמת שגם תיקונים ברכב הם נצרכים מדי פעם, או לכל
הפחות קורים, נעשים.

האמת מספרת כאן על חיצוניות שמשתנה אל מול פנימיות
קבועה. היא דיברה על ההאחזות של המינד בהשתנות
הסביבה אל מול הפנימיות הקבועה.

האמת באה לדייק, או לפחות סיפרה לי כי המסר לא בהכרח
ברור עדיין.

היא המשיכה לומר כי הפנימיות או איכות מסוימת, יש
לומר, של הפנימיות, משתנה.

התחושות משתנות לנוכח השפעות חיצוניות, הטבעות
חיצוניות, אך מהותן של התחושות לא משתנה. היא נשארת
קבועה.

מוסך הצפון, מושב אמירים, פינת המתנה, בית מושכר,
מג'דל כרום, אמסטרדם, קיץ, חורף, טבע, עיר, יער,
כבישים, מאה דונם, עשר מטר רבוע.

משהו בחוץ משתנה, ומשהו בפנים מתאים עצמו לשינויים,
אך כל עוד אדם מגלה את פנימיותו המקובעת, שאינה
משתנה, אזי השינוי, החיצוני ו/או הפנימי, כבר אינם
מהווים "הפרעה", "אתגר", "קושי".

כאן הזכירה לי האמת את הסוּטרה (הדיבר) השני של היוגה של פטנג'לי -

“אטא יוגה נושסנם”.

אופס ... זוהי הראשונה.

בכל אופן, הראשונה קשורה לשניה ולהפך.

“יוגה צ'יטה וריטי נירודהא”, זוהי השניה. יוגה היא הפסקת התנודות בראש, במיינד.

היא סיפרה לי, כי זה לא אודות ה“הפסקה” כמו אודות גילוי ה“קבוע” הבלתי משתנה”.

יש שיקראו לזה פּוּרוּסָה (Purusa), הנפש.

יש שיקראו לכך ה“מוגדר” אצל אדם, “האנרגיה הקבועה”.

אין זה בהכרח משנה כיצד זה “יקרא”. השמות נועדו רק כדי להעביר את המסר לאחר ולדבר על זה. להיות אנושי בין אנשים.

האמת אמרה כי ניתן לקרוא על כך בספרים, וכמו כן במנוע החיפוש של Google יש תוצאות לאותן סוטרות. אין זה תהליך הלימוד, היא הדגישה, כמו אפשרות להתבונן קצת בידע. זה הכל.

גילוי הבלתי משתנה הביאני לכדי כך שהמקום, התמונות, האנשים, מזג האוויר, המקומות, כבר לא יהוו גורם אלמנטרי מה“דרך” בחיי, מה“סיפוק” בחיי.

שוב, הבהירה האמת, למילה שנקרא לכך אין משמעות מיוחדת עבור אדם. יש לזה משמעות מסוימת, כשאנו מעוניינים, או כשנכון לנו לחלוק את שחווינו, עם אחר.

אין הבדל בין עבודה לחופשה, בין נופש בים לטיפול ברכב במוסד.

כשנגלה, כשנחוה, כשיתבהר, שיש מקום, שאין הבדל בו, בחוויותיו של אדם, בהבנתו, בהוויתו, אזי נפתחת דלת מסוימת לראות את העולם דרך צוהר, פתח, אחר.

האמת חשפה טפח נוסף ועל פניו במקום "בלתי צפוי", במוסך של נאדר, באמצע חודש אוגוסט.

זהו המסע, להיות מוכן לכך שמשהו ייחשף במקום, בזמן ובאופן בלתי צפויים.

לשם כך יש רגעים רבים, שמהווים, על פני השטח, התבוננות "עקרה".

האמת אמרה כי רק המיינד מנסה לתייג זאת כ"עקרה", כבלתי הכרחית, כבלתי רלוונטית.

לכן, כל שנותר הוא להיות מוכן. האמת צחקה קלות למקרא משפט זה.

רבות דובר, נכתב, נלמד, סופר, אודות "להיות מוכן", "להיות נוכח", "להתבונן".

עד שתינוק לא חווה שמש והבין שמש בכל היבטיה, כפי שיכולים להיתפס על ידו, לא יוכל אף אחד באמת ללמדו אודות שמש.

כשלמד, חווה והבין, במלוא המשמעות אודות שמש, יכול להבין את כל העולם.

שמש הינה "רק" דוגמא. ניתן להחליפה, הבהירה האמת, ב"אדם", באובייקט אחר.

פילוסופיה, תיאורה ופרקטיקה יכולות בקלות להתבולל ולהתמוסס ולהישאר בלתי מובנות.

ה"עבודה", אשר מורים רבים מלמדים, הינה על פי רוב, האתגר בלשהות בתוך מה שנדמה כלא הכרחי.

אדם, רוב האנשים, רוב אדם, כלל אינם קרובים להבנת עיקר וטפל, ובטוחים שההפך הוא הנכון. מערבבים או מחליפים עיקר בטפל, התעוררות בשינה, חכמה בטיפשות.

גם אם תקרא ותהנהן למקרא המילים, גם אם תקרא ותניד למקרא המילים, אין זה ישנה. קרוב לוודאי.

טיפול במכונית והבנתה, והסרת לוט מעל הלא נודע, לשהות בתוך הפחד, לראות את היבט ההישרדות - ואת אי-ההישרדות.

האמת צחקה שוב ואמרה, "כמה אופייני לך". אופייני, אופי, היא דיברה על מהות האופי שלי.

הנכתב, היא אמרה, מעיד בבירור על היבט הסובייקטיביות שבנו, על המוגבלות שבראיית העולם דרך עיניו של אדם, דרך עינינו.

איני רואה כמו כלב - זה ברור.
איני רואה כמו אחי, או כמו אדם אחר - זה ברור.
האמנם?

לעיתים רבות, אדם לא מבין זאת והניסיון שאחר יראה כמוני, יחוש כמוני, יבין כמוני, יוצר חוסר התאמה, חוסר הבנה, אכזבה, תסכול, מכשולים, כעס, תקיעות.

"גם זו המציאות", אמרה לי האמת.
גם זו המציאות.

סיום פרק אחד-עשר. נקבה, זכר ומה שביניהם.

פרק 12: 2018-אוגוסט-22 11:50

הפרק השנים עשר נפתח.
שוב גן המשחקים, זווית אחרת.
הגן "שומם" מאדם אחרי משחק.
הילדים ומנוחת האמהות לפני דקות אחדות.

האמת החלה מספרת לי אודות משמעות גן המשחקים.
מקום עבור הילדים להשתעשע, על פי רוב, על אף כי לא
תמיד, ועל האמהות לנוח תחת אחד העצים, על פי רוב
(מנוחה), אם כי לא תמיד.

האמת החלה מגלה משהו אודות תלות ההתפתחות ביצור
עצמו, באמא, בילד.

בתחילת הסצנה, המערכה, ניתן היה לראות ארבעה
זאטוטים מטפסים על סל ברזל, גובה פסגתו כשלושה
מטרים.

האמהות ישבונה במרחק של כמה עשרות מטרים מתחת לצל
העץ, או מדויק יותר, על הצל ומתחת לעץ.

האמת, שהסיפור "נעצר", "הושהה", לשעה וחצי.
האמת ידעה אודות התקלויות וחשפה לי זאת שוב ושוב.
גן המשחקים לא נותר "שומם" זמן רב אחרי כתיבת המילה,
ותוך כמה דקות אורי ונעמי (כך התוודעתי לשמם) הגיעו עם
אימם (ואחיהם ישן בעגלה).

הסיפור אודותם ואודות ההיכרות הראשונית לא ייכתב כעת,
אם בכלל.

חזרה לאימהות שישבו בזמן כלשהו, בנקודה כלשהי, מתחת לעץ.

האמת הראתה לי דבר או שניים אודות זיכרון, אודות המשכיות הזיכרון, אודות המערך שלו, וכיצד ניתן לחזור לנקודות על מישור הזיכרון, ולאסוף חזרה חוויות, לנשוף בהן רוח ולנפחן לכדי סיפור. לנפח את העבר אל ההווה.

המקום בו נכתב זיכרון הסיפור השתנה ואין זה גן המשחקים עוד אלא ספסל בכיוון "השלוחה" (כך למדתי קוראים לשכונה בה אני גר). ספסל באמצע הדרך, בצד הכביש, פונה לנוף ההרים, תחת עץ אורן ואל מול רח' הרימון (כך נדמה לי).

איך הפרטים נאספים אחד על השני ויוצרים תמונה.

האמת גילתה כי הסיפור שאתה תקרא, התמונה שאתה תראה, מתוך אוסף הפרטים, יהיה שונה מהתמונה שאת תראי ומן התמונה שאני רואה ומתאר, אפילו לו הייתי מצלם ומדביק את התמונה הנייחת בסיפור.

החוט חזר שוב לאמהות ולילדים. הם טיפסו על סל הברזל, והאימהות נחו תחת העץ, וניתן היה למתוח קו ("דמיוני") בינן לבין הילדים.

האמת תייגה אותנו כע"ק הפחד" (או ה"דאגה" או ה"חשש"). קו זה בין שתי האמהות לבין ארבעת הילדים היה כעת רופף ולא מתוח.

הילדים היו יכולים לטפס (ואכן טיפסו) למרום הסל, והקו הדמיוני לא נמתח, ולו לרגע.

תחושתי היתה רגועה כמו רפיון הקו. אפשרויות רבות ניתנות כאשר הקו רפוי. אפשרויות רבות כנראה אפשריות גם כשהוא מתוח, אך לוודאי בתחושה אחרת לחלוטין של הצופה.

הילדים היו יכולים (לשיפוטי) לנוע בחופשיות יתר על קו רפוי זה (דמיוני לכאורה).

התלות בין הילדים לבין האימהות היתה חופשית, רפויה ומשחררת.

הילדים לא מתחו את האמהות,

והאמהות לא מתחו את הילדים.

אף צד לא משך את האחר, ויחד עם זאת הקו היה ברור

ונראה לעין (מאומנת? מיומנת?).

יום קודם לכן, במצפה כנרת, נתקלתי באמא (אחרת) ובילדיה. הקו בינה לבין ילדיה היה מתוח ביותר. ניתן היה לחוש זאת, ניתן היה לראות זאת, ניתן היה לשמוע זאת.

הילדים היו תלויים באמא, והאמא היתה תלויה בילדים, וכל צד כל הזמן משך, ברצונו או שלא ברצונו, בקו הדמיוני, קו הדאגה, הפחד והחשש.

אף אם "רצתה" האם לנוח רגע, מתיחות קו זה לא אפשרה זאת. היא לא אפשרה זאת, האם, וכמו כן הילדים לא אפשרו זאת.

כשהקו מתוח, ככל שהוא מתוח, כן התנודות מורגשות יותר, והתדר שלהן גבוה יותר, מהיר יותר. ככל שהקו רפוי יותר, התנודות מורגשות פחות, ואם לדייק, הזמן שלוקח לתנודה

להגיע מקצה אחד של הקו לקצה האחר, אורך יותר (זמן) ולכן גם התדר נמוך יותר.

ניתן בוודאות לשמוע זאת.

דו של האוקטובה העליונה ודו של האוקטובה התחתונה.

האמת שלחתיני אל הפסנתר לבחון זאת. אם אין פסנתר, היא אמרה, הרי כי ב Google וודאי ניתן למצוא הבדלים בין אוקטבות וחומר נוסף על תדר, על תנודות, ועל אורך גל, על מתח ועל רפיון.

קו זה, הבלתי נראה לרוב אדם, יש לו משמעות רבה בחיינו, להתנגדות, לעייפות, לעירנות, לשלווה.

לא אומר כיצד לתקנו, אלא ראשית להתבונן ולהבחין בתופעה אצלך.

לעיתים התבוננות בתופעה וגילוייה משפיעים על מתיחות (או רפיון) הקו.

צעד ראשון בהישרדות, בהפחתת הפחד, הוא ה"זיהוי". ככל שהמיינד מזהה את פני הדברים, ייתכן שחרור, פחות התנגדות, בהנחה, כמובן, שזהו נתיב בו נכון לאדם לצעוד.

ייתכן בהחלט שמתח יתר הוא מנת חלקך. זיהוי הוא צעד ראשון.

האמת לא באה "לפתור" כאן דבר. הרוצים פתרון יימצאו אותי, או את אחרים, או את עצמם.

זהו אינו מדריך. זוהי תצפית.

אין זה משנה כרגע אם אציג בפניכם את דרכי, וכיצד הגעתי
לאן שאני יושב כעת.
העיצוב האנושי, ויפסאנה, יוגה, היי-טק, אופניים, לא יודע
מדיטציה.
כל אלו הם רק שמות להתנסות כזו או אחרת.

גם אם אכתוב פה על "אסטרטגיה ועל סמכות פנימית"
(העיצוב האנושי), על אנה-פאנה (ויפסאנה) ועל "לא יודע"
(מדיטציה), על התבוננות, על הגוף, על המיינד, איני מאמין
(אומר המיינד שלי) כי משהו יתרחש מעבר לדף, כמה שאני
משאיר מקום לספק, כי אכן אדם יכול להתעורר מקריאת
מילים אלו.
לא חוויתי כי כך פועלים החיים.

האמת ידעה לומר לי על כוחות הפועלים, ועל עשרות ומאות
ספרים, שנכתבו בנושא זה או דומהו, עשרות שיטות ואלפי
מורים.

ייתכן ומילה או יותר תעוררנה ניצוץ חבוי אצלך, וזה יסיט
אותך מהדרך הישנה, תרתי משמע, שלך.
איני עוסק באפשרויות, בהתכנויות, אני פשוט מתאר חוויה.
זהו מסע מבחינתי, לשתף את היבטי הפחד מרובד אחר,
מנקודת מבט אחרת, לשנות את היחס להישרדות, על ידי
צפיה אחרת באשליית החיים.

הקו שנמתח ממני אל האופק רופף כרגע, וחולף מעל העמק,
מעל השבילים, מעל הכביש והבתים, מעל רכס אחד, שני,
ועד לאופק האביך.
ניתן להלך על קו זה ללא חשש ליפול.
קו רפוי, יותר חשש בתחילה, ויותר קשה להתאזן עליו.

האמת הזכירה לי אודות חבל מתוח, קשור בין שני עצים והליכה על חבל. זה נהיה "ספורט".

ניתן למצוא זאת ב Google, היא אמרה - Slack Line (סלאק-ליין) באנגלית.

חייבים להשאיר קצת Slack (סֶלַק), משהו רופף, כדי להלך על החבל, אחרת ייקרע, ואחרת לא יהיה "מעניין".

מתח הוא כנראה הכרחי. המתח בינינו לבין כוח המשיכה של כדור הארץ, לבין הירח. המתח הקיים כל עוד אנחנו חיים והשיעורים הבאים עימו.

זהו קו דמיוני, שהגוף יודע כיצד להלך עליו, וכיצד לפעול בהרגישו כוחות שונים ומשתנים. הגוף יודע כיצד להתמודד עם קו הפחד ולהלך עליו מעל כל הנקלה בדרכי.

האמהות והילדים חשפו משהו מעניין אודות קו זה. אין מתח מיותר בעיניי כרגע, והנוף נמתח ונפרש אל מולן. אלו יחסי הגומלין ברגע זה. ברגע זה.

הפרק השנים עשר התקפל, ונכנס אל התיק, ותם.

פרק 13: 2018-אוגוסט-27 16:35

הפרק השלוש עשרה הגיע עם סיפורה של האמת אודות אין אונים. היא פירקה בפניי את משמעותו של מושג זה.

אין –> חוסר.

אונים –> כוחות.

היא החלה מספרת אודות המגבלה הטמונה בכך שאין זה בכוחו של אדם לשנות את המציאות, או לפחות כך ראיתי את דבריה.

שריתי באין אונים מסוים בעת האחרונה, באופן מסוים על כל פנים. ניתן לבאר את אין האונים בדרכים שונות. כעת לא היה מדובר, בהכרח, על העדר הבחירה הטמון בתור אין האונים. כעת זה היה יותר "מצב פיזי", משהו "פשוט" לכאורה, יומיומי.

נושא הנשימה, האסטמה, צף על פני השטח בשבועות האחרונים, וכמו כל תופעה, הביא לי שיעור אותו האמת קיוותה להראות לי.

משהו ב"הגדרות" נראה לי מגביל ומעצים תופעות אשר אינן בהכרח קיימות, אשר מובילות להגברת ההתנגדות. האמת החלה מבהירה לי שקיים מקום "חופשי" (כביכול) מהתלות במילים, בין אם אדם מגדיר את מצבו ובין אם לאו.

האמת חשפה בפניי פעמים רבות, כי נדמה שאנשים חולים ומוגבלים מהידיעה אודות מצבם, מהשם שניתן למצבם, יותר מאשר המצב עצמו.

אין האונים ב"בעית" הנשימה, בלילות הלא סדורים בעת האחרונה, הביא פתח לשיעור מזן קצת אחר.

האמת החלה מפרקת את המושג "בעיה", אך הוחלט כעת, שלא להכנס לזה יתר על המידה.

בשלב זה, נאמר, כי זהו רק מערך של השוואה בין שני צידי המשוואה, ועל פי רוב אצל בני אדם, בין עבר להווה, רצוי למצוי (עתיד להווה).

קבלת אין האונים חייבת להכיל בתוכה (יש) אונים, כוחות. את זאת אני מגלה כעת. כאשר מן המשוואה מסירים את ה"אין" ("חוסר" במקור). ניתן להסיר את ה"אין", רק כשלא מקיימים יותר משוואה.

במילים אולי פשוטות יותר, כאשר אתה לא משווה את מצבך הנוכחי למצבך הקודם, אינך יכול להיות במחסור.

לרוב בני האדם ביטול שכזה הוא כמעט בלתי אפשרי. הוא משאיר אותם חסרי אונים אל מול ההווה.

האתגרים הגופניים, המנטלים, הרגשיים, מושרשים ביכולת ההשוואה הקיימת במינד.

האמת אמרה לי כי רבים רואים בכך אלמנט (היבט) פילוסופי גרידא ונטול משמעות עבור חיי היומיום. היא דאגה להבהיר כי זו דרכו של עולם, וזו דרכו של המינד לשמור את האחיזה באנשים.

קיים ניסיון "לפתור" את ה"בעיה", את ה"אתגר". ניסיון לפתור קיים רק כשקיימת משוואה.

איני מוֹדָג

(01:15, 22-7-2017)

אם רק תתבונן, תמתין,
ואותו אף לא תקטין,
גם לא תגדיל, ולא תפתור,
תגלה, פרח וכפתור,
שהבעיה במצולות שוקעת
וכבר יותר אינה תוקעת
יתד איתן באדמה,
וכך צומחים מתוך שממה,
חיים, שבסופם קמלים,
ממש כשם אותם גמלים
אשר חוצים יבשת
ומרכיבים על הדבשת
אנשים שפוחדים מריקנות,
נאחזים בדייקנות
והמדבר הרי חושף
שהחול אליו אוסף
חיים ומוות במעגל
כמו חברו, זהו הגל,
שעולה יורד ומתנפץ
את התבנית הוא מנפץ,
בינות אוקייאנוסים רבים
שם הדגים כך מתרבים
ובא דייג ודג לו דג
ושוב יותר אינו מודג,
וכך עולה חיוך על דל שפתיו
עת התחלפו מחשבותיו.

לפעמים חיוך עולה על הפנים
ולפעמים סגור הוא מבפנים
לא כי לא רוצה לצאת
אלא כי לא יכולים לשאת
פנים את עבודת השריר
ומציגים מצב סגריר
אך מצב על הפנים ומצברוח
כמו צבע שעל קיר מרוח,
מתייבש, דוהה ונעלם
ומתחלף כמו כולם.
אכן, בתחילה נדמה
שהמצב ממש דומה
למה שכבר חווית בעבר
אך כאן מיד נגלה דבר.
האם שם לב לשינויים?
האם שם לב לכינויים,
אשר מדביק אתה על המצב?
וכך מצב כבעיה ניצב,
ומתחיל חיפוש הפתרון
כי בעיה עניין של חסרון,
ונדמה כי תרגיל חיבור פשוט
ייתן לך במרחבים לשוט.
אך המצב בתוך סירה הוא שט
אין מתיימר להיות הוא מקושט
במיני התארים כמו טוב או רע
המצב הינו פשוט המאורע.

את שהתחולל (ומתחולל) בתוכי לא אוכל לחשוף לגמרי, שכן אין זה אפשרי. ישנם מאגרים בתוכי, חוויות בתוכי, אשר עבורי בלבד. לא כי לא "רוצה" אנוכי לחלוק אותם, אלא כי אין באפשרותי לעשות זאת.

כך עבור כל אדם.
את המהות לא ניתן לחשוף. ישנם, כביכול, סודות, אשר נשארים בחזקת אותו אדם ואין זה משנה אם אחר יכול לקרוא את מחשבותיו או לחוש את רגשותיו.

המגבלה הקיימת ביכולת המנטלית של אדם, הנשענת (היכולת) על הגוף הפיזי, היא מרתקת במיוחד.
האמת המשיכה להסיט הַיִלּוֹן ולהאיר עוד על נושא זה.
כל דבריה נועדו לאוזניי בלבד, ונכתבים, כי כך היה צריך להיות.

ישנן מילים שחוקות, שגורות, בפי אנשים רבים בנוגע להתבוננות, לנוכחות, וכדומותיהן. נדמה לי כי או שלא הבנתי אנשים רבים, הדיברו אודותן, או שלא חשתי את הבנתי בהבנתם, או שהם פשוט לא שידרו לי, שהם באמת "שם", אלא רק השאילו את המילה מן המילון.

יכול להיות בהחלט כי עליי נאמר אותו הדבר. ייתכן בהחלט.
אין זה משנה.
רק נקודה.

היכולת לגלות כי בתוך המבנה האנושי, ואני עושה פה מין אינדוקציה, מתוך חוויתי, כמובן, יכולת זו לגלות, כי קיימים חלקים בתוכנו, חלקים בלתי משתנים, דבר זה כמעט שלא ניתן להסברה.

זוהי סוג של גלידה, שאדם יכול להיווכח בטעמה רק על "בשרו", על "לשונו", על "חיכו".

להיות במקום בו אני נמצא בחיי, כביכול בגיל הכרונולוגי (34), ולראות את האמת (הסובייקטיבית?) מספרת לי כל זאת, זוהי חוויה מיוחדת במינה.

האמת המשיכה לגלות אודות פנים וחוץ, משתנה ובלתי משתנה, אין אונים ואונים.

כל הזמן יש תנועה (כל עוד אדם חי, כנראה) בין העדר משמעות למשמעות, בין בריאות לחולי, וכו'.

בתקופה האחרונה נחשפתי לראות כי קיים משהו ביניהן, בין כל צמד מילים, צמד הגדרות, צמד מגבלות.

אני שומע כל זאת עבור עצמי, כותב כל זאת עבור עצמי, שוכח וזוכר כל זאת עבור עצמי.

המבנה האנושי כל כך מרתק בכל אחד מחלקיו, חסרי האונים ומלאי האונים ככל שיהיו.

האמת החלה מדברת שוב על "פחד". כמו שקיים פחד, קיים העדר פחד, וכך נוצרת משוואה ונמחקת.

מדהים לגלות איך האסטמה והשפעותיה, על פי רוב, כבר לא משנות. כלומר, התוצאה לא משנה.

הלכתי לרופא, לקחתי תרופה, ישנתי טוב או לא, סירבתי לתרופה, איך כל זה נפתר.

משהו לבטח יקרה, ונקודת המבט דרכה אני רואה מה שאני רואה, יוצרת מרווח זמן שנדמה ולא קיים לרוב אדם. כך נדמה לי ממפגשים אקראיים עם אנשים ספורים סביבי.

אדם מכליל בקלות רבה על המין אנושי, על אף שבחייו פוגש
הוא, קרוב לוודאי, עשרת אלפים איש? מאה אלף? אני
מתכוון גם לאנשים שאנו חולפים על פניהם ברחוב.

מתוך שבעה, שמונה מיליארד איש, אנחנו נתקלים בחיינו
בדוגמית קטנה ביותר, באחוז קטן ביותר, ועם זאת, טבענו,
טבע המין האנושי (ושוב אני מכליל), הוא להכליל.

אני כנראה איני יוצא דופן באופן זה, וצוחק למשמע כל זה.
שוב, גם זוהי מגבלה באנושיותי, במבנה שלי.

יחד עם זאת...

טוב, נדמה שמספיק לפרק שלוש עשרה.
אסטמה, מגבלות ומה שביניהן.

פרק 14: 2018-ספטמבר-8 11:15

פרק 14 נפתח ברעיון של גיל ההתבגרות. האמת החלה שוטחת בפניי, ביחס למקום או לנקודת החיים בהם אני שרוי כעת, על שני שלבי התבגרות, תקופות התבגרות שונות.

אם נאמר "נער מתבגר", קרוב לוודאי, שְׁנַדְמָה ילד כבן 15, פחות או יותר (והאמור גם לילדה), ונקבל כבני אדם את התנהגותו במתינות יתרה, בקבלה, באופן יחסי להתנהגותו.

הכל תחת כותרת "גיל ההתבגרות". הכל שריר ובהיר, קיים ומוכר.

כעת, כמה חודשים אחרי גיל 34, גיל ההתבגרות השני, אולי אף המדויק יותר כרונולוגית, מקבל גוון ויחס אחרים מן הסביבה.

האמת היתה ברורה בפניי כלפי האתגר הקיים בנער מתבגר בגיל 30 להתאים את אורח חייו ואת התנהלותו בהתאם לגיל התבגרותו. הוא הרי "נער מתבגר 2", אם נרצה לעשות סדרת המשך.

אך בגיל התבגרות זה (בין 30-40) הסביבה החיצונית כבר לא כל כך, בעיקרה, סבלנית, מקבלת ומתירנית כלפי אותו נער מתבגר בגיל ה-30.

האמת שלחה אותי לחפש ב Google את השיר "הילד בן 30" של אהוד בנאי.

ברור לכולם, והכי ברור שלא ברור לכולם, שיש משהו מיוחד ואחר בגיל התבגרות זה, גיל ה-30.

האמת החלה מספרת בפניי אודות דברים שעודני ניצב מולם, בהתאם לגילי, 34.

“נער מתבגר 1” (12-18 או אף עד 30) לעיתים חווה את אי הסדר וההתנגדות אשר באים לפתחו מתוקף התפתחותו הביולוגית. התפתחותו המנטלית עדיין לא עומדת בקנה אחד אל מול התפתחותו הביולוגית-פיזיולוגית, הגופנית. הדיסוננס ניכר לעין, לאלו שחלפו שלב זה.

בשלב השני, “נער מתבגר 2”, 30-40 (ואולי עד 50, איני יודע), היחס בין ההתפתחות הגופנית לבין ההתפתחות המנטלית מתחיל להתאזן, וההתפתחות המנטלית, כביכול, מדביקה את הקצב (באופן מטאפורי שכזה).

האמת דיברה על כך, שברוב החברה, אצל רוב האנשים, ברוב מערכות היחסים (בהכללה שאיני יודע מהיכן לקוחה), מנסים לזרז את ההתפתחות המנטלית (שכמובן אינה ניתנת באמת להאצה), וכבר בגיל 25, פחות או יותר, מצופה מנער מתבגר, שרמתו המנטלית והפיזית תשתוו. כבר קיימת הכרה שאין זה בר השגה, אך ההשפעה החיצונית ניכרת לעין.

כל שכן, כשנער מתבגר זה חוצה את גיל 30, ואני בשלב זה יכול לספור ולספר עד 34.

מעטים הם ברי המזל אשר יכולים לחוות בהצלחה ובהתנגדות מופחתת מן הסביבה את גיל ההתבגרות השני, החיוני כל כך, כך אני חווה, וכך מספרים אחרים, להתפתחותו ה“תקנית”, הבריאה, של אדם.

האמת צחקה וניחשה כי אדם יגחך או יהנהן למקרא מילים אלו, ויאמר כי “ברור הדבר”, אך יש הבדל מהותי ותהומי

(וזה רק תלוי בהחלפת שתי אותיות!) בין חוויה של זה, הבנה עמוקה, לבין הנהון והסכמה כמו כלב המהנהן אל מול הממתק המוגש אל מולו בכף יד של בעליו.

היא אינה דיברה לאלו, שכלל וכלל אינם רואים זאת וציפיותיהם מילדיהם מכופלות בהשוואה לגיל הילד, או אף משולשות.

הבורות הקיימת בחיבור בין הורה לילד ניכרת לעין, ברוב מערכות היחסים הללו. זה לא "רק" אודות חוסר ניסיון, ויש שיאמרו "ילד ראשון". זוהי מוכנות ומודעות ותזמון נכונים של ההורה, המכניזם ה"מוכן" יותר לקלוט אל חייו את הצאצא. זהו מסענו כבני אדם.

אין זה גור חתולים שאני רואה מחוץ למרפסתי, אשר נולד וכל דאגתו זה מחסה, אוכל, תנועה. כל שכן, כאשר הוא מואכל בגיל חודשיים על ידי יד אדם.

גור-אדם הינו בתהליך שונה, שונה לגמרי, וההשוואה בין אדם לחיה מקומה אולי בסרט "טרזן". חיפוש מהיר ב Google אחר כמה גרסאות ואולי גם אחר "ספר הג'ונגל" יציג גורי אדם שונים.

זוהי אינה טרוניה ואינה אמת, זוהי נקודת מבט. האמת דאגה לחזור על כך בפניי.

"גיל ההתבגרות 2", סרט ההמשך ל"גיל ההתבגרות 1", והסרט ממשיך לנוע, והאמת גם כן.

סוף פרק ארבע עשרה.

פרק 15: 2018-ספטמבר-12 15:45

הפרק החמש עשרה נפתח.
סוף צהרי היום וגיאחה "בלתי ברורה", כמסתבר, לראש פינה,
לאכול חומוס ב"חומוס אליהו".

זה ה"בחוץ".

אל שלושה נערים הצטרפה נערה וניתן להבחין כיצד זה
"משך" את תשומת ליבי.

גם זה ה"בחוץ".

התגלגלתי, תרתי משמע, מאמירים למוסך מורן בקיבוץ
ומשם הגוף החליט פשוט לנסוע, ולמיינד נותר לשער רק לאן
נוסעים.

היתה תחושת רעב, והמיינד בִּפְנֵים "הימר" וניסה לנחש היכן
תהיה תחנת העצירה.

"חומוס אליהו" היה אחד מן ההימורים, כשתוך כדי, המיינד
חושב על מקום זה או אחר הניצב בצד הכביש בעודנו נוסעים
ברכב.

גם זה ה"בחוץ".

האמת ניסתה לתאר משהו אודות חוץ ופנים. כל כך הרבה
פרטים מושכים את ליבנו בחוץ והם נושאי השיחה.

הייתי יכול לחוש כיצד הנער הבלונדיני ממול משך את
תשומת ליבי, והייתי יכול לחוש בתחושה מסוימת בפנים
תוך כדי שאני מסתכל בו חטופות.
כך קרה עם אובייקטים אחרים.

האמת כבר, ואחרי כן, ועודנה, מסבירה על נתיב בעל חץ אחד, בעל כיוון אחד. אין סיבה ותוצאה, כביכול. אין הליכה בכיוון מסוים כדי לשוב בכיוון יחסי אליו.

האמת צחקה והיתה יכולה לראות כי ה"נושא" אינו ברור, בהיר.

התקדמות ללא מטרה, על פני השטח.
התקדמות ללא תכניות.

"אני" האסיר (הלא-אסיר) הכי חופשי-כלוא שיש במלוא הענווה-הגאוותנית שיש.

משהו מתרחש "בפנים".

כל הזמן מתרחש משהו "בפנים" אך ה"בחוץ" מנסה לקחת עליו בעלות כל הזמן, או רוב הזמן.

אני מאזין לצלילים בחוץ, לתחושות בפנים, וְהַעֲדָר המטרה והכיוון הללו, על כל פנים אלו שאינם נגישים יותר למינד, מְשֻׁנָּים תחושת אגם. דימוי.

האמת כבר אמרה על כך שהכל כרגיל. נסיעה בנתיב לא ידוע. היא הרחיבה על עולם הריגושים.

הריגוש בלהפוך את הלא-ידוע לידוע, ואת הקושי להישאר בלא-ידוע, ופשוט לְצַפּוֹת מה עולה מתוכו. כל זאת בקני מידה זמניים שונים - רגע, שעה, יום, חודש, שנה, עשור.

דיברתי עם זהרה אתמול על כך שאם נציע לאנשים, לרוב האנשים, לתרגל חלק קטן, לפרק זמן קצר, את הניסוי שאנחנו עוברים (לחוד), זה יהיה אתגר קשה ביותר עבורם. כמה שנים בתוך ניסוי ומסע אלו, יש דברים ההופכים מובנים מאליהם, נלקחים כך על כל פנים.

ההתבוננות וההמתנה עבור ה"אדם הממוצע" (הכללה לצורך העניין) היא "עבודה".

להתנסות בחיים ללא מטרה, המגשימים את היותם חיים, וכך מגשימים את מטרתם, כל זאת נשמע סתום או חלול לרוב אדם. פילוסופיה לכל היותר.

תחושת היציאה לחופשי בתוך בית הכלא היא תחושה מיוחדת במינה.

את ה"בפנים", תרתי משמע, לא ניתן באמת לתאר. יש דברים הנועדו עבור אדם עצמו בלבד.

האמת ידעה לספר על התבוננות לשם התבוננות, המתנה לשם המתנה, חוויה לשם חוויה (המתנה במקור), כתיבה לשם כתיבה, נשימה לשם נשימה.

זה נשמע לעיתים משעמם ביותר, כמו לכתוב משוואה, $1=1$. על פניו אין כאן דבר "מיוחד", אך זהו כל העניין, וברגע שאדם חווה ומבין מבפנים, יש שיגידו "עמוקות", את משוואה זו, כביכול נפתרים הרבה "דברים", או "בעיות" בלשונם של אנשים רבים.

האמת אמרה כי ישנם מצבים שאותם מעדיף אדם להדחיק, להתעלם, לשנות. הם קרויים במילים כמו "תקיעות", "עייפות", "מבוכה" לעיתים, "סכנה", "שעמום", ואלו דוגמאות ספורות בלבד.

נדמה שהפרק הזה בסימן "תקיעות". בעודך קורא את המילים אין מרווחי הזמן בין שורה לשורה, בין פסקה לפסקה, נמצאים בכתוב.

ניתן היה לדמיין זאת, כך שכל שורה מייצגת כמה שניות או דקה, ויוותרו דפים רבים ריקים ברגעים מסוימים, המכילים (הדפים) את אותו המצב, במידת מה אפילו את אותה התחושה.

בשלב זה מאחר ולא הותרתי מספר דפים ריקים, אשאיר זאת לדמיון.
כנראה שאלו עדיין תכתיבי סדר כתיבה.

כל זאת נכתב בראש פינה.
בסך הכל בראש פינה. זה הכל.
כך נתקע כאן הפרק החמש עשרה.

פרק 16: 2018-ספטמבר-20 09:20

פרק שש עשרה התחיל במקום חדש.
שולחן אדום, עצי תאנה, זית ואלון, בית 77.

כבר איני בטוח אם אני צוחק לדברי האמת או שהיא צוחקת
למראה התנהגותי וחיי.

הימים האחרונים שחולפים, הם בסימן מעבר, בסימן אוויר,
התאקלמות ואקלים.

נדמה שהסיפורים בחוץ מספרים על פי רוב אודות שני קצוות
החבל, טוב ורע, שמחה ועצב, בריאות וחולי.

האמת ידעה לגעת במרווח העצום הקיים בין כל שתי קצוות,
שתי קיצוניויות.

זה משהו שונה מבינוניות, היא התחילה לספר לי.
החלק הזה שבין הקצוות אינו דומה בהכרח לבינוניות אלא
הוא אוסף של רגעים שתלוי בנקודת המבט - משקפת,
טלסקופ, מיקרוסקופ, משקפי שמש, ראייה וכיו"ב - משתנים
להם ויכולים, או הינם, יחודיים בפני עצמם.

האמת אמרה לי על השפעות המילים, על ההקשרים השונים
שאנחנו משייכים להן, על ההרגלים, על ההתניות.

כל התנועה הזו של המינד בין קיצוניות אחת לשניה, כל
קיצוניות מעוגנת בהמתנה, לכדי כוח חיים של איזה מקצב
מסוים (עד אשר משתנה, אם בכלל).

התבוננות.

ניתן לגשת ל Google ולחפש מילה זו, היא אמרה.
ניתן גם לגשת לאין ספור שיעורים, סדנאות, הרצאות,
תורות, תיאוריות, ולשמוע וללמוד אודות התבוננות.

יש משהו מעניין בכך שניתן לשמוע דמיון בין התבוננות
לבינוניות.

האמת שלחה אותי לדמיין תמונה של אגם תכול ושקט (?),
ואם חפץ אדם בכך, ללכת ולחפש במנוע החיפוש של Google
אחר "אגם כחול", אם לא עולה תמונה בדמיונו של אדם.

כל אחד והמשאבים העומדים לרשותו.

כנראה שהיום הזה בסימן בינוניות מיוחדת. כיצד שם תואר
זה משנה את גוֹנָה של המילה. גם בינוניות ניתן לתאר
בספקטרום רחב ביותר.
ייתכן אף אינסופי - -

האמת החלה מגלה לי דבר אודות החיבור בין התבוננות
לבינוניות.
זהו חיבור אשר ניתן לפרשו ולחוותו (לאו דווקא בסדר הזה)
לאורך ספר שלם, לאורך חיים שלמים.

מרחב הכניסה והיציאה מן הבינוניות מַעֲלָה אל היחודיות
ומטה אל הסתמיות, מביא עימו עולם שלם.

האמת סיפרה כי ניתן להקליד בחיפוש ב Google "חיים
ומוות ביד הלשון".
ישנו ספר כזה, בעברית.

ישנם סיפורים אודות ההשפעה של הלשון ובמקרה הזה
המילה, השפה, ולא הטעם והמגע הקיימים בלשון, הכוח

להפוך אשליה למציאות או מציאות לאשליה, להפוך חוויה לסיפור וסיפור לחוויה.

כשהייתי ילד היה נדמה כי יש להימנע ממוות בידי הלשון, כך הבנתי את האימרה, את הסיפורים.

היום כבר גילתה לי האמת רבדים נוספים. כיצד הלשון וסיפוריה ממיתים את אשר נועד למות על מנת שמשוהו אחר יחיה במקום. גם הצד השני קיים - האמת מחיה סיפור הנועד לחיות. "ויפח רוח חיים באפם" - ניתן לחפש ב Google, היא לחשה, בברית הישנה והחדשה.

סיפורים כמו העץ, נוגעים באדמה, מפזרים שורשיהם, מצמיחים גזעם, מפצלים ענפיהם, מרחיבים עליהם, ומניבים פירותיהם, ו"לבסוף" (?) מפריחים את פרחם, אשר ניתן מהם בהגיע העת, לא בטרם תבוא הדבורה ותקח את מתיקותם ותיצוק ממנו דבש במלאכה משותפת עם עמיתותיה, עם אחיותיה, עת תגיע השלכת ותנתק העלים מן העץ, וכך מן הסיפור, כדי ליצור אחר. הגוזלים שעזבו את הקן.

כך ניתן לקשר בין סיפור לעץ לגוזלים בקו שכזה.

אסוציאציה, הקשר, שלחה האמת המשתמש לחפש ב Google כדי לקבל גושפנקא או לכל הפחות הסבר קליל ותיאור נוסף.

האמת לחשה באוזני, כי הסיפורים נועדו עבורי, וצחקתי (או חייכתי) לידעה זו.

כמו העץ הצומח עבור עצמו, אך משרת בכורחו ובעל כורחו את מעגל החיים סביבו.

"העץ הנדיב" - היא שוב אמרה כי ניתן לגשת ל Google ולחפש את הספר בעברית, באנגלית ובשלל שפות.

יש שישפטו את הסיפור "לטובה", "לרעה", "לחיוב", "לשלילה".

גם זאת היא אמרה כי ניתן למצוא במנוע החיפוש של Google.

ייתכן אף שייתקל אדם בפירוש לספר מפי בעל ביתו אשר מאכיל כ-30 חתולים. ייתכן הדבר.

בינוניות מרתקת, והתבוננות מאופקת?

התבוננות מרוחקת?

התבוננות משותקת?

התבוננות משחקת?

בינוניות מתרחקת.

פרק שש עשרה הבינוני גמגם אל תומו.

פרק 17: 2018-ספטמבר-24 09:00

פרק שבע עשרה נפתח. עוד פרק.

עצירה.

המתנה.

נשימה.

מגבלה.

נשימה.

המתנה.

עצירה.

היה ברור לאמת כי לכתוב על הריק משמעו להעלימו
לחלוטין.

ישנם דברים אשר יכולים להתקיים רק כאשר אין איש
מצינם.

לא בפני עצמו ולא בפני אחרים.

כל שכן לא בפני אחרים.

הטוב, הרע והמכוער -

עוד סרט שהאמת שלחה אחד מאיתנו לחפש ב"מדפי"
Google.

המגבלה של להיות בן אדם.

אפופים ואחוזים בזכרונותינו, בהרגלינו, בתחושותינו,
ברצונותינו.

המעברים מן טוב לרע למכוער, ואף ליפה, ולקל ולמשומש,
לחדש, לישן ולמשתנה.

האמת פרצה כמו נוגדן, יום אחד, שבוע, חודש, שנה,
תקופה.

זוהי מעמסה להיות בחיים, להיות בן אדם. כעת החלה
האמת לפרק מושג - מעמסה.

היא החלה לחשוף בפניי את הבעייתיות בלהציג מעמסה
בצורה מוגבלת. היא החלה להראות כיצד מעבר מעומס
להקלה יוצר סיפור חיים.

זה הכל.

אין העומס רע.

אין ההקלה טובה.

אין שניהם מכוערים.

גם לו היו הופכים הסדר, שמות התואר, גם אז אין זה היה
משנה.

המגבלה בלראות את מעמסתנו, בלנסות לפותרה, בלנסות
לשהות ולהישאר ולהידבק בהקלה - גם זאת מעמסה.

כך הנדנדה בין מעמסה להקלה מתנדנדת מעלה-מטה ואף
ילד בגן המשחקים אינו מתלונן כי כעת הוא למעלה בעוד
ששותפו למשחק נמצא למטה.
ברור לשניהם תוך כמה רגעי משחק כי ירד העליון למטה,
ויעלה התחתון למעלה.

ישנם אנשים המספרים על

חוויותיהם האופטימיות.

ישנם אנשים המספרים על

חוויותיהם הפסימיות.

ישנם אנשים המנוטרלים

מלספר סיפורים.

אך לכל אחד סיפור וכל צד מגיע בעזרת השני.

זה מין עוד יום בו היתה יכולה האמת לשלוח אותי לחפש
אחר עצי אקליפטוס וציוץ ציפורים, ונוף חבוי של הכנרת.

יש קול פנימי בתוכי, המדבר במילים, ואין הוא מכוון אותי
יותר.

הוא רק רוצה לפתור המצב, לעבור מקשה לקל, מרע לטוב,
וכולי.

יש לו סיפור לספר, בבוא העת, וזה הכל, בבוא העט.

ישנה בת צחוק המתפשטת על פני אדם, לא משנה מה
"מצבו".

ישנו צחוק המתגלגל על פני אדם, לא משנה מה "טיבו".

ישנם האנשים ומשהו בי, גם, לפעמים.

ציפור מימין צייצה, וציפור משמאל צייצה חזרה.

קראו לסיום פרק שבע עשרה.

פרק 18: 2018-ספטמבר-25 16:36

הוא עמד אל מולי בגינת המשחקים.
הוא שאל "מה אתה יודע?"
"לא יודע", עניתי.
"האם אתה שם לב?", הוא שאל.
"לא יודע", עניתי.
"האם אתה שם לב שאתה שם לב?" הוא המשיך ושאל.
"לא יודע", שוב עניתי.
"האם אתה שם לב שאתה כאן?", שאל.
"אהה", עניתי.
"אתה מדבר עברית?", הוא שאל.
"לא יודע", עניתי.
"ישנם אנשים שעוברים את חייהם בלי לשים לב לחייהם",
אמר.
"אהה", עניתי.
"You are ok!" (הינך בסדר), הוא קבע וצחק.
"אהה", עניתי.
הוא הושיט לי יד, והשבתי את ידי שהיתה דביקה ממנגו.
הוא לחץ אותה לשלום, חייך והלך.
המשכתי לכיוון הברז לשטוף את היד מן המנגו הדביק,
ולחיצת היד נשארה היכן ששנינו עמדנו על הדשא.
כך החל ונגמר פרק ח"י.

פרק 19: 2018-ספטמבר-27 14:14

היא עצרה מולי מחוץ לגן המשחקים.
נדמה שזו הפעם הראשונה שנפגשנו.
על כל פנים מן מעמקי הזיכרון לא עלה שביב כלשהו, היכול
לומר שראיתיה בעבר.

"מה שלומכם?", היא שאלה ברבים.
"לא יודע", עניתי, ותהיתי מי אלו "אנחנו".
"מה נשמע איתכם?", היא המשיכה לשאול אותי ואת עצמי.
היא חייכה.

"מי אלו אנחנו?", שאלתי חזרה.
היא הביטה בעיניים פקוחות לרווחה, מנסות לפענח את
פשר תשובתי.

"הכל בסדר איתכם?", היא לא ויתרה, והכל באווירה
משועשעת.

"לא יודע", שבתי ועניתי.
היא הביטה בי למשך כמה שניות בלי להוציא מילה.

"טוב, כנראה שהתבלבלתי", אמרה ועלתה לכיוון גן הילדים,
וצחקה מההיתקלות המקרית.

"היה שווה את הצחוק של הבוקר", הפטרתי לאוויר תוך כדי
שגבינו כבר היו מופנים אחד אל השניה, בעודנו מתרחקים.

בצהרי אותו יום ראיתי את הספר "האדם מחפש משמעות"
בארון הספרים, הוצאתיו וקראתי מספר עמודים.

נתנמנתי תוך כדי קריאה ויצאתי לאחר מכן לסיבוב במעלה
ובמורד היישוב.

כשחזרתי, לקראת סוף העליה, בהגיעי לביתי, היא עצרה,
הפעם עם רֶכָּבָה ושאלה, "אתה מגיע לאנשהו?".
"מתישהו", עניתי לה.

היא שוב צחקה.
היא המשיכה בנסיעתה ואני בצעידתי הרגלית, עוד כ-50
מטר, הביתה.

נדמה שהאמת הציגה עצמה בשתי דמויות משעשעות.
אדון "מה אתה יודע?" וגברת "אתה מגיע לאנשהו?".

בקצרה חתמה כך האמת את פרק 19.

פרק 20: 2018-אוקטובר-6-10-9

פרק עשרים נפתח.

האמת ידעה לומר לי על חצי עולם צוחק וחצי עולם בוכה
(בהערכה גסה של 50-50).

היא גם ידעה לומר לי כי חצי יגחכו למקרא על האמת כאן,
וחצי יהנהנו בהסכמה מחויכת.

כך עובד עולם.

היא החלה מראה סימניה לכך שמנוע החיפוש של Google
הוא מנוע החיפוש של Google.

“הבנת?”, היא שאלה אותי.
“כן, אך לא בטוח שאחרים יבינו.”, אמרתי.

היא התרווחה במקום מושבה, היכן שהוא, והוסיפה, “כך
הוא הדבר”.

היא טענה כי זו אחת הסיבות שקיים מנוע החיפוש של
Google.

“הוא קיים כי לא בטוח שאחרים מבינים.”, כך היא דיברה.

זה היה יום ההסברים אל מול הנוף הכינרתי, זוג זקן
מאחור, זוג צעיר מלפנים, אישה צעירה כורעת בישיבה על
הדשא, ואני ישוב על הדשא מאחור.

“לורנציה? לורנציה?”, שאל-קרא הזקן.
“כן”, ענתה (לורנציה?).

“שנלך?”, שאל הזקן, והוסיף, “ואמוס?” (vamos?)

”כן”, ענתה לורנציה (האישה הצעירה), וקמה לקראתו תוך שהם מחליפים כמה מילים בספרדית.

האמת אמרה לי כי ניתן לקחת חוויה זו ולהכניס אותה לעולם החיפוש של Google.
”אין רע ואין טוב בכך”, היא הבהירה.
”אין רע ואין טוב בכך”, היא חזרה והדגישה.

בעודך מקיש אל תוך מנוע החיפוש של Google את חוויותיך, וכמובן, שזה נעשה בעקיפין, על פי רוב, בעזרת שאר אחיה ודודיה של Google, קיימת חווית ההקלדה, השיתוף, נעיצת החוויה, זכרון החוויה, בתודעה קולקטיבית משומרת יותר.

האמת פתחה בדבריה אודות אננס טרי ואננס משומר.
מיד קפצו אנשים לכאן ולכאן.
טוב או רע, בריא או מחליא, טרי או עבש.

האמת אמרה שאין זה מעניינה להיכנס לעניינים בטלים שכאלה.
יש כאלו שיאכלו אננס טרי, ויש כאלו שיאכלו אננס משומר.

”זהו רק הבדל בחוויה”, היא אמרה.
”יש כאלו שיבינו יותר קרוב למסר אותו נועדת להעביר, ויש כאלו, שיבינו יותר רחוק מהמסר אותו תרצה להעביר”, אמרה, כמו ניסתה להפיג את החשש.

”איני מנסה להפיג את החשש!”, מיד טענה בקול צחוק מתגלגל.
צחקתי יחד עימה.

האמת שלי, אני והאננס.

כך סיימה דבריה לפרק עשרים.
(ובינתיים התרוקן המצפה מכל יושביו פרט אליי).

פרק 21: 2018-אוקטובר-12 08:05

פרק עשרים ואחת נכתב בסימן חציית הגדה.
האמת החלה מתארת לי את הדמיון לסדר פסח.
אין כאן המדובר בהגדת פסח וכמו כן לא ב"והיגדת לבניך".

היא ידעה להראות לי, כי חציתי את הנהר ועברתי לגדה השניה.

משהו בחיים השתנה, ויש אנשים התלויים על בלימה,
תלויים על חבל/גשר מנוע החיפוש של Google.

זו דוגמא מיני רבות.

היא שלחתני לקרוא על "מטאפורה" במנוע החיפוש של
Google, באותו גשר בלתי נראה של מידע.

חציתי לגדה השניה, ולחצות את הנהר בעזרת אותו גשר,
אחד הנמצא במקביל לגשר מנוע החיפוש של Google, היכן
שדרכו של הגשר - "סתומה", "בלתי מובנית", "לא ידועה",
"אחת שלא נותנת תשובות".

זהו כנראה היה הגשר שאותו חציתי, בעוברי לגדה השניה,
כך סיפרה לי האמת.

כל זאת ביושביו חזרה בעיר אחרי חודשיים, ליד תחנת
האוטובוס.

אחת מיני, ברמת גן, נשען על דלת עסק שנסגר וקיבל התראה
שלא להציב שלטי פרסום "להשכרה" ללא אישור.

כנראה שכשחוצים את הגדה, כל שנותר בבוא העת זה לדבר
על הגדה.

"והיגדת" - למי שהיה מעוניין לשמוע.

יש כאלו שאינם רואים שיש גשר לחצותו, שאינם רואים
נהרות ונחלים, כבישים ודרכים.

דרכם אינה סתומה ואינה ברורה יותר (או פחות) מדרכך.
כך האמת לאמיתה אימתה בבוקר זה.

דרך מוצא

(8-8-2017,07:00)

ובאתה בדיוק בדרך,
אל עבר השכינה.
דקות ספורות
לם נסיעה, מלא חלל,
נדיה על כרטיס,
כי פיך גלל.
בר בתוך על אבק
ומלחם שכירות
בתוך חיים לם מאבק,
ובעיקרם הבא
רואה עתה,
כי נמר פקטל.
למחלל יש כביש חדש
סלם ומסלול,
ואל פניה אחרת,
כלת פיך מוצא.
יורד אחר כבוד
מן דרך ילנה
עולה לעבר דרך
דרך מלחמה.
אין מרחקות
בזרות ומלואים,
זוהי דרך מיוחדת,
לאלו שכולאים.

בדרך חסומה?
נפשכת עקסומה,
אם רק איך חולל,
לעכת לאיבוד,
מוצא אתה עתה,
כי אתה עבוד.
נוסע כן
בדרך מלואה,
בטוח כי הנשל,
פרי פא מלואה,
וכן, יש אבק,
עבר על עכשיו עבר,
עת קולט אתה,
קורא פה "שוא ושבר".
נתיב חדש
נעלה כן אל מולך,
ודרך מלואה
פושכת את כולך,
ולת נוסע בה
בה יודע אין.
תחולש עולה וצפה,
מחל שיכור מין.
איך יודע
את למעבר עתה,

וכשחצית הגדה לצד כלשהו, וייתכן שחייך בהירים "יותר",
שלווים "יותר", טובים "יותר", זה כל מה שזה.

האמת העלתה חיוך. על פניה.
ואז על פניי.

היא המליצה לחפש במנוע החיפוש של Google אחר המילה
"אפור".
פשוט להתבונן.

גם אחרי מספר פרקים, מספר עשורים, מספר נפילות ומספר
סיפורים - זה כל מה שזה.
לא פחות ולא יותר.

האמת אמרה, כי אין מקום לבאר, לפשט, להסביר. יש לתת
לאנשים ללכת בנתיבם. יש לך ללכת בנתיבך. היא אמרה לי,
כי אלו המנסים כל הזמן לחפש, למצוא, להבין, לדעת, אלו
מכירים טוב את מנועי החיפוש של Google. הוא ספק מזון
שכזה, נפלא, כספק. הוא מפיץ המזון ויש היצרנים המכינים
לו חומר להפצה בעולם המחפשים.
בעולם האמיתי, הוירטואלי.

הייתי יכול להרגיש את הסיפור, את מסר האמת הנוכחי,
מתקרב לסופו.

ייתכן וזה היה מאחיזת החלק השמאלי של המחברת,
ומהתחושה הקלה והדקה מאחיזה בכמות הדפים.

היא גם לא ידעה לספר.

שנינו חייכנו ולא ידענו אם אנו מבינים אחד את השניה.
וחייכנו.

וכך נדם לו פרק עשרים ואחת.

פרק 22: 2018-אוקטובר-13 12:00

הפרק העשרים ושתיים החל.

האמת ידעה לספר על עקצוצי ההמתנה.
מחשבות חולפות לו בראשו של אדם, תחושות רצות ברחבי גופו.

“שוב סיפור הביצה והתרנגולת”, אמרה האמת.
אתה יכול לחפש זאת במנוע החיפוש של Google אחר הפשט והדרש, אולי גם הסוד ואף ייתכן הרמז.

גילוי נאות, רמזה לי האמת.
את החלק של ה“פ_דס” זכרתי. את המושג עצמו ואת האות השניה או המושג הרביעי שכחתי.
מנוע החיפוש של Google נחלץ לעזרתי, בהשלימו באותיות “פרדס”, והוסיפו הרמז, ממש כמו במשחק החיים.

וחזרה האמת לדבר על הביצה ועל התרנגולת, על הסיפורים בראש ועל התחושות בגוף - יש שיגידו שסיפורים קדמו לתחושות, ויש שיגידו שתחושות גרמו לסיפורים.

גיחכה האמת לנוכח דיונים אלה, כמו אותו איכר המשליך הזרעים לעבר התרנגולות, וממשיך לאסוף ביציהן, וכלל לא מנסה להבין מהיכן נבע משל זה, עת ניגש לארוחת הבוקר או הצהריים שלו.

אז לעיתים תופעות פסיכוסומטיות, ולעיתים סומטיפסיכיות, וגם יום מוזר שכזה, ממשיכה האמת לומר, הינו חלק מימות השנה ומפְּרָק החיים.

היא המשיכה ואמרה, כי הספר הזה אינו נולד למטרה כלשהי, אלא פשוט להציג לראווה, נבובה, בחלון לא כל כך מפואר, את נבכיה ואת חילוקיה, את תהיותיה ואת הבנותיה. או לעיתים יש לדייק, את אי הבנותיה.

חלופת השעמום בריגוש, וההתבוננות בריחוף, ובחלומות, ובהזיות, ושוב במשיכת הקרקע, או, שוב הדגישה האמת, את ניוטון ואת התפוח, ואיך ניתן לחפש ולגלות משמעויות רבות ותמונות רבות סביב זה במנוע החיפוש של Google.

האתגר, כך אמרה, המתרחש או מוצג בספר זה, הוא ה"כלום", ה"שעמום", "העדר הריגוש", "העקצוץ", "מילוי הוואקום" (אשליה).

האמת צחקה (שוב) ואמרה כי לה אין בעיה לראות אנשים מתרחקים ממנה ותהא הסיבה אשר תהא.

היא הוסיפה כי דרכה אינה ליצור או להכתיב משהו וכלל לא לכפות משהו או לעניין או להכעיס. ואלו רק שמות פועל מועטים ומסוימים, והקורא יכול, רשאי, לבחור שמות הפועל המתאימים לו.

האמת כבר יצאה לאור ולדרך מזמן, וסיפרה לי שהיא כותבת כאן ומספרת זאת עבורי, עבורך.

סיפורים עם מסר ועם משמעות, עם עלילה ועם גיבורים - כל זאת קיימים למכביר, כך הבהירה לי.

היא, בפעם המי-יודע-כמה, הפנתה לחפש זאת ב Google, אף ב Amazon (אמזון), ולאילו האנלוגיים, גם בספריה, אולי העירונית.

סיפורים עם מטרה.

סיפורים עם משמעות.

אף סיפורים בלי משמעות, אך עם משמעות.

אין לעניין את הקורא ואין למושכו, אין לרגשו ואין לדחותו.
אין לחשוש מפחד, מחייך, ממשמעותם, ומהעדרם.

לא תמצא זאת במילים.

וגם אם תמצא, תאבד זאת ברגע שלאחרי.

”כל זאת גיליתי לך כבר!”, פסקה האמת.

”כל זאת גיליתי גם לכל השאר.”, שיתפה אותי בסודה הגלוי.

בני אדם אשר יראו זאת - יראו.

בני אדם שלא יראו זאת - לא יראו.

דיברנו כבר על החוק הפשוט הטמון במשוואה $1=1$.

כאשר יגורתי בא - מודעות.

ונשלם הפרק העשרים ושתיים.

פרק 23: 2018-נובמבר-2 12:25

פרק עשרים ושלוש החל.

ריק.

ריק.

ריק.

אנשים בצורות שונות יושבים בצורות שונות בבית קפה 77. היה נדמה שכל מסר חיים להיות משמעות. האמת דיברה על כך שאלו שלא ניתן להבינם, מוצאים עצמם או מנוודים או שותקים בפינה, או שניהם יחדיו. היא אמרה כי אין להסיק מכך על המנוודים או על השותקים בפינה, שאינם בהכרח לא ניתנים להבנה.

היא שלחה אותי לחפש ב Google אחר המושגים "משוגע", "מנוודה", "מנוכר".

לרוב כל קשר שאנחנו מבצעים בין מילים אלה למציאות עצמה קלוש ביותר.

האמת אמרה לי שהרוב ייתכן ולא יסכימו לכך, ושזה בסדר. קרוב לוודאי. כן? קרוב אל הוודאי.

שאלה אותי שכנה לפני כמה ימים, בתחילת השבוע, אם לא מפריע לי שקוראים לי "משוגע" או מסתכלים עליי כ"משוגע".

היה רגע של היסוס, שבישר כנראה על תשובת "לא יודע".

מה שכן, שאלתה היתה מפתיעה, שכן זה הרגע הראשון שיצא לנו "להחליף מילים".

כמה משפטים שלי הביאו אותה לכדי תחושת הזדהות עם היבט ה"משוגע".

נדמה שיותר התכוונה, לראייתי כמובן, ל"זר", "אחר".
האמת שלחה אדם לחפש אחר "הזר" של אלבר קאמי במנוע החיפוש של Google.

היא שיתפה (השכנה) תחושות ניכור שהיא חווה כלפי עצמה מסביבה שפעם כנראה היתה תומכת ומוכרת.
המרחק ממוכרת למנוכרת הינו מרחק אות אחת, 50 צעדים קצרים, הברשה קלה מלמעלה למטה לכיוון שמאל.

"משוגע להיות נורמלי" - שמעתי את הקלישאה הזו פעם.
מוכר ביותר וכמו קיש - קצת מעורבב.

כל הספר הזה, המילים, הרעיונות, המראות, הכל שזור בחוט שני מנוכר ברובד אחד ממשנהו.

מוֹכָר - ידוע - מוכן
שְׁלֶשָה שאנשים רודפים אחר חורמה.
בעצמם, באחרים, בפנים, בחוץ.

העניין המוזר הוא שברוב רבדיי, אני נראה לעצמי, מרגיש, נחוה - רגיל לחלוטין.

נדמה שאנשים מבלבלים בין -
יחודיות לשיגעון.

ספר שנשלחתי פעם לקרוא, והאמת החלה מקלידה שמו -
"לילה - חקירה אל תוך מוסר", של רוברט מ. פירסיג.

כמה רווח לאנשים שניתן להפר (זו אשליה) את טרדת הלא ידוע - לא מוכר - לא מובן, בפתיחת המחשב (או מכשיר

הסלולרי החכם שמכיל כמעט "רק" זיכרון וקצת יכולת עיבוד מוגבלת), ולהקיש ב Google או בבת העסק Youtube, ולקבל את האשליה של ידיעה-הכרה-הבנה.

הבעיה או הנושא הטמון בשיגעון, ב"משוגע", הוא הפחד הטבוע בייחודיות, בייחודיות אמיתית, בהיבדלות מן הזרם, מן השאר, מן המוכר אל המנוכר.

זהו פחד שרוב רובנו המוחלט אינו מוכן אליו.

איני משוגע ואיני יחודי, ואיני לא משוגע ואיני לא יחודי. השם שנקרא לתופעה מסוימת הוא לא העיקר, לראיתי, נכון אל הרגע.

הימים, השבועות, אולי אף חודש, האחרונים, נדמה שחלפו במצב "עומד", "לא אז" - נורמלי לחלוטין. אלו "הנורמלים", שעל פי רוב (הנה, שוב אתה מכליל, אמרה האמת, ואמרה שאולי עבור הסיפור אין ברירה לעיתים, להעברת מסר מסוים, לא אמת מסוימת) נתקעים, וקשה להם עם מצב מוזר זה. אנשים נדמה שיעשו הכל להפך את התקוע, להסיר השעמום.

אין זה מסע אל שיגעון, אל נורמליות. ישנו חלק נטול הגדרות.

"כל עוד תהיה במרחבי המילה", חשפה האמת שיניים חצי-צחורות (וחצי...?), "אין מנוס מהגדרות". "טבעו של העולם לא מצוי בטבעו של העולם", הוסיפה, "אם אתה מבין, וגם אם לא."

כל זה נאמר ונכתב בלא מחשבה יתרה.
ייתכן שיתמלאו הדפים הבאים.
ייתכן שלא.

תפריט בית 77 מונח לפניי.
מריו ורגס יוסה דרך ספרו "הדברן", שהיה (הספר) שייך
לאבי.

אדם הממתין להזמנה.
של מלצר.
ואולי לא.

שבת שלום פרק עשרים ושלוש.

פרק 24: 2018-נובמבר-11 17:15

הפרק העשרים וארבעה החל.
תחושות חזקות דחפוני לצאת מן הבית ולהתיישב לאכול
אצל יש"י.

פחדים או בהלה, תחושות או צהלה, כשקולות שונים מנסים
לפרש, קולות רבים על פני המים, חיצונית, כבר ידעו לפרש
דברים בעבר וגם בעת האחרונה.

האמת עדיין ידעה לומר לי שגם דברים שאינם ברורים דינם
לצאת לעולם, ראשית ללא ביאור, ועם הזמן, ייתכן,
שיימצאו המפרשים הנכונים, המדויקים, הברורים.
פרשנים שונים של פחד, זרועי פחד, שטופי פחד בעצמם.

הניסיון לתאר את המציאות על ידי אדם אחוז באשליה, דינו
כקלסטרופוב היישאר רגוע לנוכח כליאתו במערה.

הוא רק יחפש אחר פתח היציאה ולא אחר האור. הוא, מרוב
פחד, לרוב לא יהיה מסוגל לראות חרך של אור, המעיד על
פתח היציאה (ועל הפתח הכניסה).

תחושה אחזתני, שאותה פירש המיינד (ראש, אם תרצו),
שאת מילותיי אדם לא יקרא, שאשאר ערירי.

מיד חייכתי בתוכי למשמע וירוס שכזה, והאמת ידעה כי אין
לה מה להוסיף ברגע שכזה.
רק להמתין.

איני מבין, לעיתים, כיצד אדם יכול לחוש ערירי, בודד,
גלמוד, כשיש לו את עצמו.

שאלה רטורית למדי. אני אחד מהרבה איש, 8 מיליארד אם ננקוב במספר כלשהו שאין לי באמת מושג לאמדו.

אם זה היה תלוי בראש שלי (מיינד, אם תרצו), הפחד היה נשאר תמיד. הוא לא ידע מעולם כיצד להתמודד עם שקופיות הפחדים המתחלפות.

האמת.

פרק מסוים, סיפור מסוים, תקופה מסוימת, עתידים לבוא אל קיצם.

גם האמת ידעה לומר כי סופה יגיע מתישהו. היא אינה יכולה להחזיק לנצח, ואולי לא היתה קיימת מעולם.

היא עצמה צחקה למשמע ולמקרא מחשבה זו. האמת ידעה כי היא קיימת בשקר כמו שהשקר קיים בה.

היא ידעה שהחיפוש אחריה ייפסק בשלב כלשהו, ייתכן כי תוכרז נעדרת, ייתכן כי תוקם מצבה עבודה, מילות המצבה ייכתבו בשפה שעדיין לא קיימת, במילים חסרות פשר.

"מי יתנני אדם שאיבד את המילה כדי שאוכל להחליף עימו מילה", היה מצטט אבי פעמים רבות את צ'ואנג דזו (נדמה לי) מ"קולות האדמה" של יואל הופמן.

לא איבדתי את המילה וכנראה לא אאבדה, וטוב ורע שכן, ומציאות ואשליה שכן.

עצבות התמלאה בשמחה, ושמחה נמהלה בעצבות.

עמדתי לשתות כוס מים פושרים.
האמת. לבינתיים.
פרק 24 התפשר על סוף זה.

לונדון בוערת או כך ממשיך גלגל לנוע

(9:00, 15-6-17)

איך כה 'פוד' מוכרח,
לשלמי' שם כה אכרח
מוסלמי בן ארצות ערב
בימי כפור, בימי שרה.
מרחוק נוצרי אחד
לערוב הוא משוחזר,
מסתבך אם שני נוצרים
ונתן כך לביצים
לדליבר צימין, ללמאם
אין שום חדש הכה כתומם,
כתומם לשלום שוקעת, לשל
ואותו יום הפך כבר אמל.
בין עבן ישנו עוד דתות
ובינן גס אלף כתות
אך הכה כיתות צימוד ערוב
אם תסתבך בן מקרוב
תבחין כי אין זה משנה הרקע,
הכה כיתת חיוך לבהקע,
למשפיר וכך מולט,
הכה בן אדם כולט,
לשונו מביט בין אמת, ללקר,
ורוצץ אחרי החקר
ואת התקרר בצמיג הפהנה פה"ן אילי
אני טוען בפני מרלי.
מה שאני רואה אמת,
אתה כלקר באמת,
מובן לדילבע לכה,
מישלו את פאמת, לקר,

יולביס לני"ם בהוקר חם
למאם אברפס, ואנוכי אורחם.
הקצרה למס אברס, למוליקי,
הקנו לי שם ופוא מסטוליק.
גי'ם, לבעים, תלעים,
גי'ם לשוליס, דגל מטעים.
מל'מים הם את זמני בסיפורים
את פניי כך מסבירים.
הפעם י'דונדון הולרת, למעת זאת?
הרי זו הוודא' מין אות!
הבת אחת כה פהנין ערפ
העברות ער נקדע.
הכיבד זה "יתכן?"
תפה לו למוליק השכן.
הפטי, "זוהי הרי יד מחבבת
לעצורה הצתי נסבת
לשבת חומר כה דליק
ופהניט אם פמסער מחליק.
טב'עית אצבע מוסלמית! הור!
הם קוראים לזה לחור!
אך באופן כה נרלע?
כה בן דת זו פלע!"
כך פסק הנחוצות,
הית דין אחרי? אין נחיצות!
העבר השני לש הכדור
יולב לו ילמלאם חזור
מוליביצה, רבון וכוח
ומוכיח לכה מוח,

מ'מ'ן דע נופל חמל כוכב,
 ואינע פאן שם לבב.
 כ' נפול דען אומינע,
 לעס א'מ'ן פ'ן מתעמתע,
 ובע מ'י'ן חוקרים לונם,
 סברות דרוב דען בונם,
 ב'ניסיון דענאן כ' את פאם,
 ובע ממנא מ'ד טעם,
 מלישם לניות פרסום
 אפ'אמת אחר כרסום
 לעסם כעצמות לבא
 פבא בתור, הוך פבא.
 נלבא אל דונאן פהוצרת
 ודאי' דת סוצרת,
 ממליך פאן לעצבן,
 "דרי" ודע כ' מסכן,
 לבבאית זמ'נע ח"בת
 דכבות לרישע נרחבת,
 זוגי דונאן! דא פ'רם!
 יל שם מערך נפרם.
 איך פם כוללים פהצ'ר?
 אונלם כ' בעצ'ר
 קופצ'ר מן פקומה פחמלית,
 אי' מדינע טיפלי'ת!
 ובע מ'ד לאן נזכר,
 לפידע מ' שם מר

ואם פאן יל'ם אל דא,
 כ' פל'ם ודא פ'עלע,
 פספסן שם רכבת,
 פ'עלע מ'שע מאד מורכבת,
 א'ם לע טלוי'ז'ה צבעאונת
 ומעצ'ה ד' טבעאונת,
 סיפ'ר מ' כ' לע אות'ה פ'עיר
 זא עבדות פ'מח פ'עיר.
 מוסלמ'ם, טלוי'ז'ה ובעאית,
 פ'כ' דובל צורה טבעית,
 אם בצורה את'ה פ'וטח
 ואל מ'דע את'ה לוטח
 את פסי'ה דעמאורע
 תדע א'ן ז'ה כ'ע נורא.
 את'ה פ'יכ'ן לאת'ה שם
 ובע ע'וד את'ה מונלם
 לע מ'ד ר'אונת'ך
 תוכ'ם דעסור את קריאונת'ך
 ד'כ' מ'ן ד'ע'ך
 פ'ע'י דעס'ס פ'ה מ'ד כדאי'.
 א'ם ע'ין דונאן אינ' מ'עלע
 מ'דעמליך את פתע'לע
 כ' פ'כ' מ'מליך כ' סוב וסוב
 פ'ין למח'ה ד'ב'ין מ'כאוב.
 אז יל פ'ה סיפור ויל מל'ם,
 יכ'ם את'ה עומר מ'ד פ'יך ח'דע ומ'ד פולע?

פרק 25: 2018-נובמבר-14

פרק עשרים וחמש החל וכנראה יימשך כל עוד אור
הדמדומים יאפשר את משכו.

השמש שקעה (כדור הארץ הסתובב והפנה לה את גבו בחצי
הכדור הזה בו אני נמצא, הצפוני כמדומני).

הסיפור, הפרק הזה, נכתב בראשי במהלך ההליכה מן הבית
וחזרה.

באופן מדויק יותר, ניתן לומר כי המרכיבים נאספו וסופרו
בראשי בזמן ההליכה, עת הצבעים שציירה השמש יחד עם
העננים, יצרו גוונים שונים.

הסיפור בפרק זה, כך האמנתי עוד מקודם, שונה מהעוגה
שניסיתי לאפות בראשי מן המרכיבים השונים בזמן
ההליכה.

אני יושב על הגג ואף המרכיב של הילדים הקופצים
בטרמפולינה, וצועקים-מדברים (כולל "מטומטמת" אחת
שנשלחה לאוויר החלל) שינה את העוגה שנאפית בדפים
אלו.

צבעי הדמדומים, השקיעה, בערב זה, היוו רקע נחמד (באין
בראשי מילה אחרת לתאר זאת), לסיום חיפוש האמת במנוע
החיפוש של Google. אך לא הייתי יכול לדעת לבטח האם לא
אכתוב בימים שיבואו, בדפים הנותרים.

התחושה שהצבעים הביאו עימה, עת אור השמש נעלם כמעט
כליל בעודי כותב, סיפרו על סוף כלשהו.

האמת ידעה וסיפרה על סוף קרב ובא גם של מנוע החיפוש של ה Google, של חברת הבת שלה, Youtube, גם כן.

קצה גבול השיתוף הקולקטיבי, כל החוויה האנושית, כל החוויות האנושיות, משותפות באופן ויזואלי-אקוסטי במיליארדים.

מהחוויה ה"קטנה" וה"יומיומית", לחוויה האינטלקטואלית ה"גדולה", או חווית ה"הארה" (הסיפור בלבד), ואלו רק מספר מאפים.

הַנִּיְתִי היום את השקיעה הביאה עבורי מסר ברור. שקיעות החורף כאן באמירים, תחילת החורף, מביאות מגוון רחב של שמיים ושל עננים, ושל צבעים ואף ריחות.

דמיינתי לקחת את המרכיבים, לבשל התבשיל, לאכול אותו, לצפות ולחוש בו עושה דרכו במורד מערכת העיכול שלי עד שיוצא מפתחי היציאה, החלק שנועד לצאת, בעוד שאת העיקר איני יכול לראות וגם לא לחוש בבהירות, פרט לכך שאני ממשיד לנשום, לנוע, לחיות, על בסיס מרכיבים אלו, מן המזון שהתעכל.

דומה לחווית השיתוף.

את צבעי הפסטל על רקע גווני הכחול של שקיעת הערב ניתן לנסות להעביר בשפה. ניתן לצלם, וידאו או כתמונה בודדה, ניתן לספר ולכתוב על זה, ניתן גם לצייר.

קצה גבול השיתוף.

המרכיבים העיקריים התעכלו בתוכי - מרכיבי הוויה שקצרה ידי מלשתף. מגבלת הכתיבה. מגבלה אנושית.

ממש כמו אור היום שממש ברגעים אלו נושם את נשימתו
האחרונה, נשימותיו הקצובות האחרונות, באופן בלתי
נשמע, ומשרה עליי מגבלה בכתובה.

יכול אני להדליק אור אחר -
נר, מנורה, אש כלשהי.
אין ספק בכך.

ויכול אני שלא.

החוויה לצפות בשניות, בדקות, האחרונות של הפרק הזה,
אולי אף הספר הזה.

כבר איני רואה כמעט את שידיי כותבות.
יד אחת, ימין, מחזיקה המחברת-ספר, יד שמאל כותבת.
אינני נעלם.

קולות הילדים עדיין ברקע.

האמת בנשימתה הפנתה לחפש "שירי סוף" במנוע החיפוש
של Google -
The End של הדלתות.

ברק פילח את השמים.
רעם נשמע כעבור שניות מספר.
אתמול היתה סופת ברקים במשך דקות ארוכות.

כשאמות משהו מכם ימות גם כן.
כי כולנו רקמה אנושית אחת חוויה.

ב Google ניתן לחפש על חווה אלברשטיין ואת השיר "רקמה
אנושית", ניתן למצוא שם, אמרה האמת בעוד אחד

מהקשריה, בחברת הבת של Google, ב Youtube ניתן לצפות
בשיר ולשמוע אותו.

ייתכן ויירד גשם בקרוב.
אני עדיין יושב על הגג.

זהו אינו הסיפור שהתחולל בראשי בזמן שצעדתי הביתה.
לעולם איני באמת יודע מה ייכתב.

מתי אתחיל ומתי אסיים.

אלו ימים שכאלו.
ניתן לצפות במשחקי השף ב Youtube.
ניתן לצבוע בצבעי גואש ציור שיקרא "ציור ילדים".
ניתן לקרוא את ספר "ספר אי הנחת" של פסואה.

נדמה היה פעם שדבר אחד טוב ממשנהו או בעל משמעות
יותר ממשנהו.
נדמה שהיה.

ימי החוויות ספורים.

זו המציאות, כך עובד המשחק הזה, חיים.

שני ברקים נוספים בשמי הערב.
הרעם עוד לא הגיע.
ייתכן ואחר את הרכבת.

אין זה מכתב התאבדות.
מעולם לא התחברתי למעשה זה.
החיים חיים מדי בשביל זה.

זהו ספר החיים.

לחיים. בינתיים.

תם פרק עשרים וחמש עת הגיע הרעם.

אולי גם תם הספר. אולי.

סוף דבר

אחרית דבר: 2018-נובמבר-19 14:30

זה לא שהחיפוש שלי אחר האמת נגמר.

זה לא שהחיפוש שלי אחר האמת החל.

אני מאמין בציון נקודות התחלה, אמצע וסוף. אני.

כל סיפור מוביל למשנהו, כל אמת אל השקר החובר אליה.
כל שקר מגלה לי אמת, וכל מילותיה אינן חקוקות, ובוודאי
לא בסלע, אמן סלה.

כל המשחק הנראה לעין עם המילים הינו תעלול שרבים
מאיתנו נופלים אל הפח שהוא מציג בפנינו.

מתחיל מרדף שווא אחרי מקסם שווא.

אחר אשליה.

כמותכם - כמוני.

העובדה כי הדיו בעט עומד להיגמר, לא יכולה למנוע מן
הסיפור להיספר, וכמו כן להיות מסופר.

אין זה משנה אם אחליף צבעים, אחליף שפות, אחליף
זהויות.

במקום שאדם בוכה, אחר צוחק, ואחר מלטף +

במקום בו אדם מלטף אחר נרדם.

תינוק בנקודה בזמן.

ראו זה פלא והעט חזרה לכתוב באופן מודגש (במקור).

האמת אכן סיפרה לי, ועודנה, סיפורים רבים, חלקם
החליקו ממני והלאה. חלקם נדבקו.

אני שיכור מהחיים.
אני שיכור מהיין.
אין זה משנה.
אין זה משנה איך תדמו את דמותי.
אין זה משנה איך דמותי תידום לה.
היו ימים שאנשים.
פשוט. פשוט היו ימים שאנשים, וכל מושג וכל קשר בין לבין,
היה.

כך נעלמו האנשים, כך התפוגגה **אמת**.
ועם זאת, האנשים, עדיין הם במתח.

אין לתאר זאת כמתח העובר בין שתי יחידות חשמל.
זה לא אודות שלילי או חיובי.
זה גם לא אודות המובן או הברור.

אמסטרדם או כרמיאל.

בשר'לה (Basarela) או אותה מסעדה-בית-קפה באמסטרדם,
ששמה נעלם מראשי, בפינת אוסטרפארק (oosterpark).

לעיתים אנשים מעכבים את הזמן כדי להיזכר בדבר שכלל לא
נועד שיזכרוהו.

שינוי צבעים. גורל. הכרח.
אני מאמין שאקרא יום אחד את מילותיי ואתפקע מצחוק.
או לכל הפחות אתפקע.

המנוחה, ההפסקה, העצירה, החדילה, מלשמוע את האמת
לוחשת באזני, בתוך ראשי, הביא גווני שקיעה שונים.
איש העסקים שלימיני. זהו. זה הוא.

תיבת המסרים שלי התרוקנה מתוכן, והיו ימים שהיה קשה לקבל מסר שאינו קוהרנטי, שאינו בעל מסר ברור.

יותר קל לאדם לעכל המבורגר בשעות הצהריים. אוכל שאינו יודע שובע - אך האדם יודע שובע.

התפריט של החיים, התפריט היומי נכתב כל רגע מחדש.

שכחתי או ויתרתי כבר מזמן על תשלום התשר (טיפ), תוספת.

כי מי ידע שב 2018-נובמבר-19, אראה את העולם כך, ואת עצמי.

אני בוודאי לא האמנתי. על ידיעה אין מה לדבר.

שותפיי למסע מועטים.

על אף שיש לכך השפעה על מסעי, מתוקף יחסי הכוחות הטבעיים הפועלים בין בני אנוש, אין זה משנה עבורי כלל וכלל.

כל המרבה הרי זה משובח.

כל הממעט הרי זה משובח.

יום אחד גם אחרית דבר

תגיע אל קיצה.